

MARIVAUX, PIERRE CARLET DE CHAMBLAIN DE,
BOSIN, AXEL

Kärlekens försyn : komedi i 3 akter : af
Marivaux ; fritt från franskan af A.
Bosin

S. Flodin
1869

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

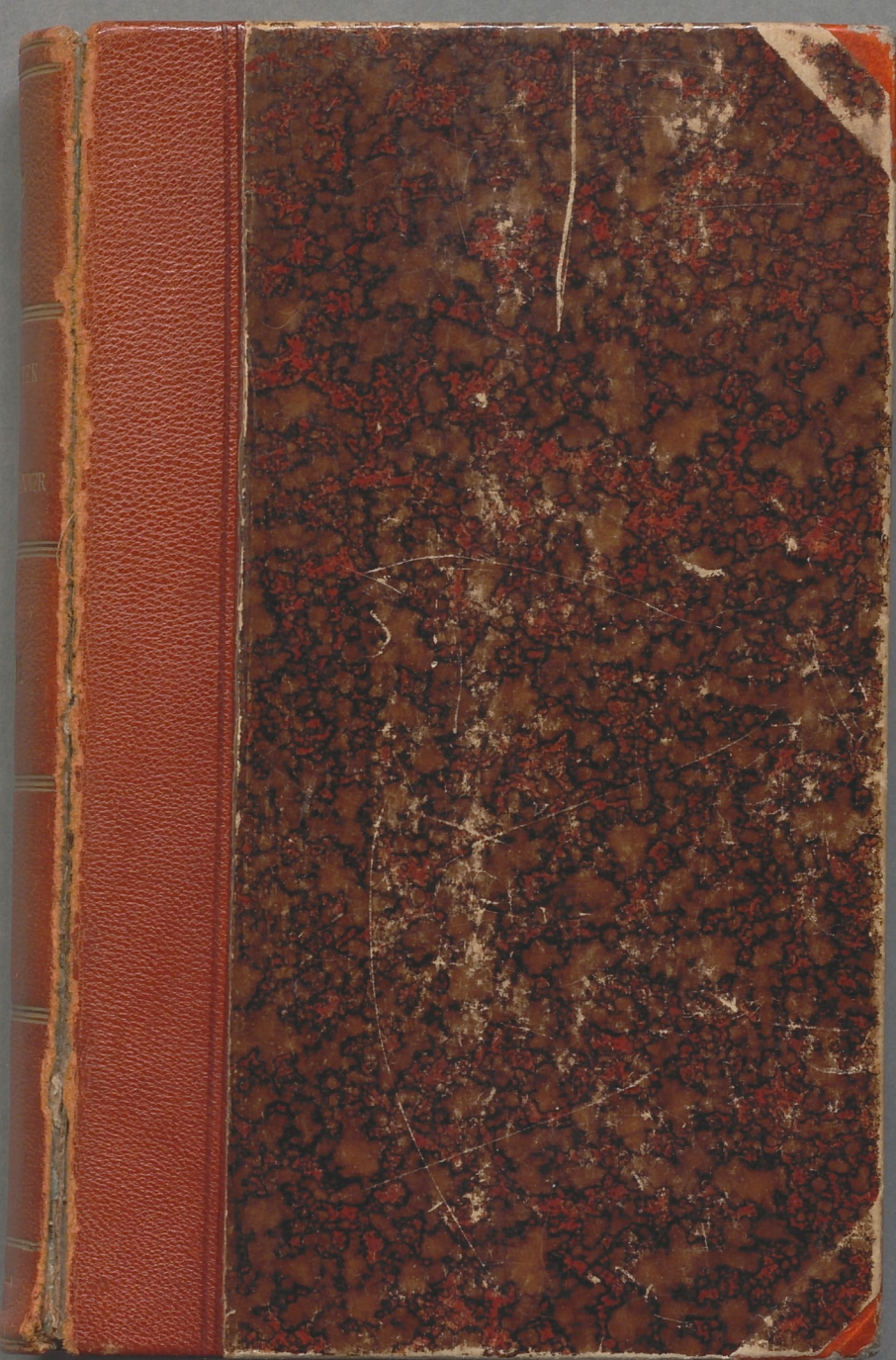
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

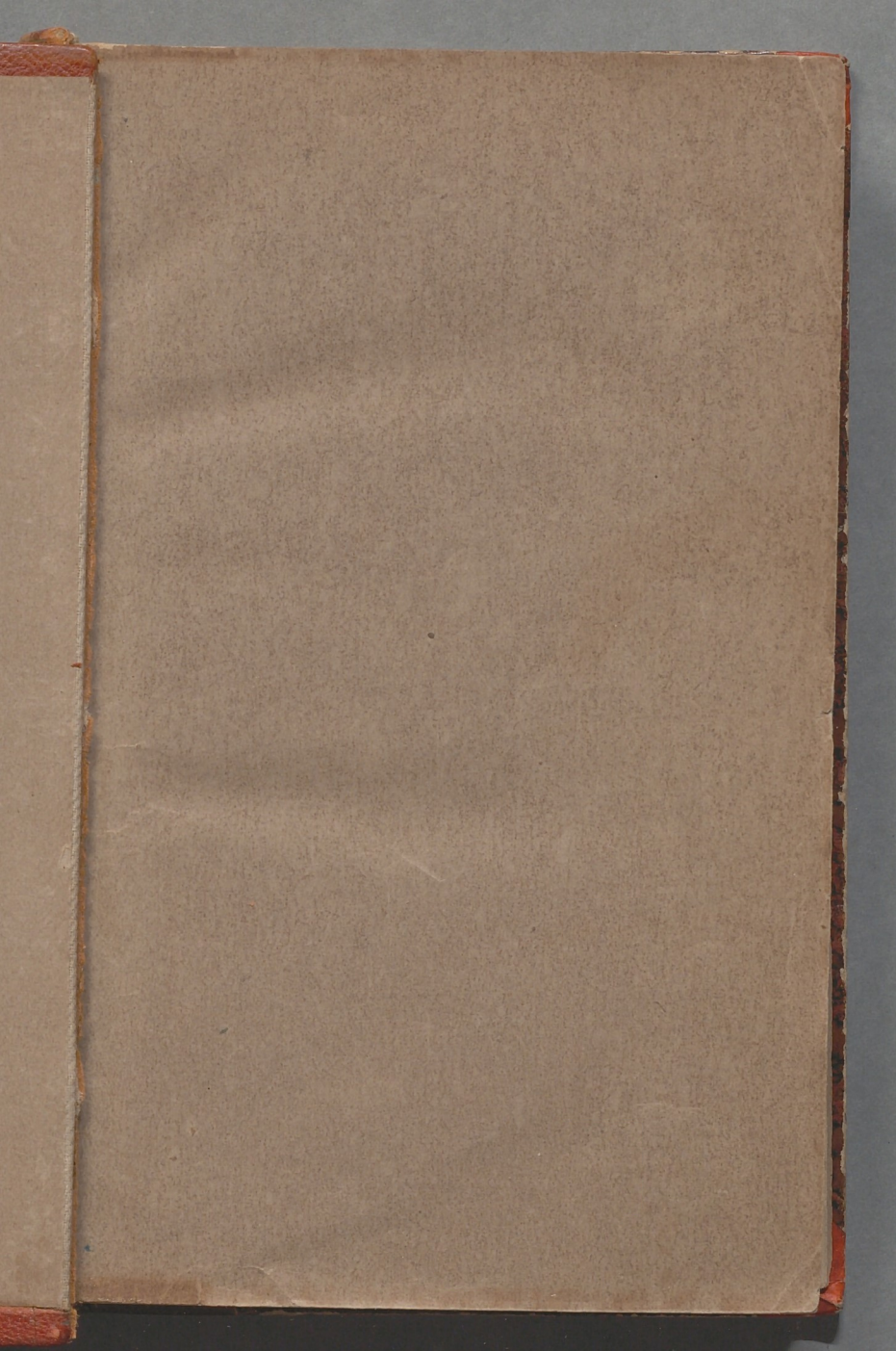
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt Sv.

Tham

Saml.

K

MADE IN U.S.A.
STON
G. R.

Witt. Sv.
Dram.
Saml.
o

Bibliotek för teatervänner. N:r III.

KÄRLEKENS FÖRSYN.

Komedi i 3 akter

af

Marivaux.

Fritt från franskan

af

A. Bosin.

Pris 60 öre.

1869

Bibliotek för teatervänner.

Detta bibliotek, till största delen innehållande för sällskapsteatern lämpliga pjäser, fortsättes oafbrutet, och är härunder inom parentes utsatt antalet personer i hvarje pjäs, till ledning vid valet för sällskapsteatern.

N:r

Pris: öre.

1. Praktiska råd vid första stegen på tiljan, om sättet att gå och stå på teatern, om spel, deklamation, mimik, kostymering och sminkning; för unga skådespelare och diletteranter. Efter *Monhaupt* . . . . . 50.
2. En liten stjärna. 1 akt. Af *De Vylder*. (6 h., 3 fr.) . . . 50.
3. Gammal kärlek rostar aldrig. 3 akter. (8 h., 5 fr.) . . . 50.
4. Friarefärden. 1 akt. Af *De Vylder* (2 h., 5 fr.) . . . 40.
5. Hin ondes altartafla. 2 afdeln. Af *De Vylder*. (8 h., 5 fr.) . . . 50.
6. Berthas piano. 1 akt. Öfvers. (1 h., 2 fr.) . . . 50.
7. En snarstieken herre. 1 akt. Öfvers. (5 h., 1 fr.) . . . 50.
8. I rum för resande. 1 akt. Öfvers. (2 h., 2 fr.) . . . 50.
9. Studenterna. 2 akter. Af *Uller*. (8 h., 3 fr.) . . . 50.
10. Ett rum att hyra. 1 akt. Af *F. Hodell*. (2 h., 3 fr.) . . . 40.
11. En cigarr. Af *Hodell*. (2 h., 2 fr.) . . . . . 25.
12. Fem trappor upp. 1 akt. Af *Hodell*. (3 h., 2 fr.) . . . 50.
13. En perla bland äkta män. 1 akt. Öfvers. (3 h., 2 fr.) . . . 40.
14. Kärlek och upptåg. 3 akter. Af *Uller*. (5 h., 3 fr.) . . . 50.
15. Professorn njuter landluft. 1 akt. (1 h., 1 fr., m. fl.) . . . 40.
16. En söndag i det gröna. 1 akt. Af *Hodell*. (7 h., 3 fr.) . . . 50.
17. Bättre aldrig än sent. 1 akt. Af *Uller*. (3 h., 1 fr.) . . . 50.
18. Alskaren på vinden. Monolog af *Hodell*. (En herre.) . . . 25.
19. För tidigt. 1 akt. Bearbetning. (2 h., 3 fr.) . . . . . 50.
20. Professorskan och blåstrumpan. 2 tablör. (7 h., 5 fr.) . . . 50.
21. N:r 5. 1 akt. Bearbetning af *Uller*. (2 h., 2 fr.) . . . 50.
22. Skarpskytten. Monolog af *Gustaf Richard*. (En herre.) . . . 25.

KÄRLEKENS FÖRSYN.

Komedi i 3 akter

af

Marivaux.

Fritt från franskan

af

A. Bosin.

STOCKHOLM,
Sigfrid Flodins förlag.

KÄRLEKENS FÖRSYN.

PERSONERNA:

ORGON.

MARIO.

SILVIA.

DORANTE.

LISETTE, Silvias kammarjungfru.

PASQUIN, Dorante's betjent.

EN BETJENT.

(Handlingen föregår i Paris.)

I öfverensstämmelse med Kongl. förordningen af den 20 Juli 1855 ega de, som önska offentligen uppföra detta teaterstycke, att derom uppgöra med öfversättaren.

STOCKHOLM,
Sigfrid Flodins boktryckeri, 1869.

FÖRSTA AKTEN.

(Teatern föreställer ett elegant rum.)

Första scenen.

SILVIA. LISETTE.

SILVIA. Jag säger ännu en gång, att det föreligger mig lite besynnerligt, hur *du* kan tala om *mina* änslor?

LISETTE. Åh, kors derföre att jag trodde, att fröken var lik alla andra menniskor!... Er herr far rågar mig, om ni var mycket lycklig att få gifta er och jag sa: »ack, ja!»... det är klart!

SILVIA. Nej... du är för naiv!... Skulle du vara så förtjust att få gifta dig, du?

LISETTE. Ja, det tror jag, det!

SILVIA. Fy, då!... du kan vara god och komma ihåg en annan gång, att inte döma mitt hjerta efter ditt eget!

LISETTE. Jag visste inte... att frökens hjerta var ett sådant der... undantagshjerta!

SILVIA. Jag tror minsann att, om du bara tordes... skulle du kalla mig... ett original!

LISETTE (*småleende*). Ja, om vi vore... jemnljkar, så...

SILVIA (*med halft spelad trumpenhet*). Du måtte ha föresatt dig, att göra mig riktigt ond!

LISETTE (*ifrigt*). Nej, Gud bevare mig!... för resten... inte var väl det så fasligt, att jag sa' åt herr Orgon, att ni tyckte det skulle vara roligt att bli gift?

SILVIA. Först och främst är det ingen sanning ... jag är inte alls ledsen att vara ... »en ung flicka»!

LISETTE. Nej, det är så nytt ännu!

SILVIA. Och så kan det vara alldeles öfverflödigt, att min far tror sig göra mig någon så stor sällhet med att gifva bort mig, ty det kunde hända ... att det inte blir någonting af!

LISETTE. Hva'? ... ni skulle inte ta' den han utsett åt er?

SILVIA. Det är ju möjligt, att jag inte finner honom i min smak!

LISETTE. Det sägs, att er tillkommande är väl växt, älskvärd, och ser bra ut ... att han har ett ypperligt hufvud och den bästa karakter ... Man kan väl inte tänka sig ett mera »tjusigt» parti!

SILVIA (*skrattande*). Nej, kära du ...

LISETTE. Ja ... jag undrar hvilken flicka, som icke skulle hålla tillgodo med en sådan fästman ... och tacka till!

SILVIA (*leende*). Åhja, efter det der porträttet, så ... och man säger, att han skall vara någonting ditåt! ... Men det är just det der: *man säger* ... det är inte sagdt jag tycker detsamma ... »en vacker karl» ... det är näst det värsta!

LISETTE. Nå, du min skapare!

SILVIA (*fint*). Ja ... åtminstone efter hvad jag trott mig märka ... är »en vacker karl» och en dum karl ... oftast detsamma! ... För resten skall han vara väl växt ... (*gillande*) det kan så vara! ...

LISETTE (*komiskt*). Ja, det har då inte ondt gjort!

SILVIA. Hvad utseende beträffar, är det någonting som jag sätter i sista rummet.

LISETTE. Jo, det skall man se! ... Nej, vacker skall han vara den, som ska' komma sta', annars var det aldrig värdt de bjuda till!

SILVIA. Hvad du pratar! ... Jag fordrar framför allt hos min man en god karakter ... men de äro kanske sällsyntare än man tror! ... Jag har hört Do-

rante berömmas... men hvad bevisar det? Männenn förstå så väl att förstålla sig, och ha de dessutom aldrig så lite' godt hufvud, så... jag har sett sådana der praktexemplar, som bland sina vänner varit de bästa menniskor i verlden... »Är han inte älskvärd herr denn och den?... han är för hygglig!» »Ack ja!» ropa de i chorus!... Jag har nog också låtit narra mig... Joo, tro på den der milda och intagande ytan, som förändras liksom man vänder om en hand, för att lemna rum för ett stråft och buttert ansigte, som blir en fasa för alla som komma i hans närhet!... Han gifter sig... och hans hustru, barn och tjenstefolket se honom bara som ett åskmoln... ty det der älskvärda ansigtet, det är en mask, som han tar på sig, först när han går hemifrån!

LISETTE (*ruskar på hufvudet*). Ja, men vet fröken...

SILVIA (*utan att bry sig om henne*). Kan man inte ha nöje i Léandre's sällskap? men hemma hos sig... är det en herre, som inte en gång drar på mun; aldrig säger han ett ord, utan att gräla... han är som en istapp! Hans stackars hustru vet inte af honom annat än som en figur, som går från sitt rum till bordet och sprider omkring sig en otrefnad och en kyla, det första han visar sig!... Är det roligt, att ha en sådan man?

LISETTE. Usch, jag riktigt fryser när jag hör fröken. Men herr Tersandre då?

SILVIA. Tersandre!... Jo, jag var der häromdagen, man anmäler mig... och herrn i huset kommer emot mig med öppna armar och den fryntligaste min; jag trodde att jag kommit midt upp i en riktigt munter tête à tête, ty hans ansigte var idel solsken... den hycklarn!... men sådana äro männerna! Inte är det någon, som tror att Tersandre gör sin hustru olycklig... och ändå fann jag henne med förgråtna ögon, och jag tänkte för mig sjelf: spegla dig der! Ja, hvad

tycker du sjelf, Lisette? Der ser du hvad en man vill säga!

LISETTE (*villrådig*). En man? ... ja, men... det är ändå en man, och...

Andra scenen.

ORGON. SILVIA. LISETTE.

ORGON (*med ett bref*). Nå, der är ju min flickal... Jag har en nyhet att tala om för dig... vi ha din tillkommande här... redan i dag... jag har just fått bref ifrån hans far... Men du svarar inte... jag tror du är ledsen?... Och der står Lisette och slår ned ögonen! Hvad fattas er?

LISETTE. Joo! Ett åskmoln för hustru och barn... och så en istapp, som bara sprider otrefnad... för att inte tala om en hustru med förgråtna ögon... det ä' just inte så roligt ska' herrn veta!

ORGON. Hvad pratar hon för galimatias?... ett åskmoln och en hustru! (*Till Silvia.*) Sä, mitt barn... om jag begriper ett ord...

SILVIA. Jag höll på att beskrifva för Lisette om en qvinna, som är olycklig i sitt äktenskap...

LISETTE (*ynkligt*). Ja, och om en man, som går med mask när han är utomhus... men trakterar sin hustru med bara sura miner!

ORGON. Hm hm!... och summan af allt det der, min dotter, är att du är ängslig för ditt giftermål... så mycket mera som du inte känner Dorante?

LISETTE. Till att börja med, är han vacker;... och det är näst det värsta!

ORGON. Nej!... du mår visst inte bra, Lisette?

LISETTE. Jag säger som de lära mig, jag!... jag går i skola hos fröken.

ORGON. Ja, det ä' bra!... Mitt kära barn, du vet hur mycket jag håller af dig... Jag har tänkt mig, att Dorante och du kunde bli ett par! Det blef uppgjordt

så mellan hans far och mig under min sista resa... vi äro gamla vänner... dock förutsatt, att ni ömsesidigt skulle tycka om hvarandra!... Ni ha er fullkomliga frihet... så mycket du vet... jag skall inte lägga minsta band på din fria vilja... om du inte finner dig med Dorante har du bara att säga honom det, så reser han sin väg... och ser han sig inte kunna älska dig, så far han af sig sjelf...

LISETTE. Det vill säga, endera en duett i operastil: »Jag älskar, du älskar, han älskar!»... Eller också »Vill du ha mig? Nej! Inte jag dig heller!... I galopp!... I galopp!

ORGON. Jag har visst inte sett Dorante... han var borta, då jag var hos hans far... men efter allt hvad man har sagt mig om honom, anser jag mig inte behöfva frukta, att ni inte skulle komma omsams!

SILVIA. Jag är rörd af din godhet, min far... du ger mig frihet att handla... och jag tänker begagna mig af den!...

ORGON. Det är också min önskan!

SILVIA. Ja, ser du... om jag tordes... jag har en idé, som skulle lugna mig fullkomligt... om du bara ville gå in på den!

ORGON. Tala!... Såvida det låter sig göra, är jag med om ditt förslag!

SILVIA. Nog går det för sig alltid... och det ganska lätt ändå... men jag fruktar, att missbruka din godhet...

ORGON. Åh... seså!... det är på det viset här i världen, att man får lof att vara lite för god... för att vara god nog!

LISETTE. Ja, man skall vara en karl hela dagen, för att tänka så!

ORGON (*hjärtligt*). Nåå...

SILVIA. Dorante kommer hit i dag... om jag kunde få se honom och lära känna honom, utan att han kände mig! Lisette är en fiffig flicka... jag tänkte,

att hon kunde inta' min plats så länge, så skulle jag försöka mig som kammарjungfru.

ORGON (*afsides*). Idéen är rolig nog! (*Högt*.) Låt mig få fundera en smula... (*Afsides*.) Jag kan låta henne få sin vilja fram! Det bör bli kostligt, på min ära!... Hon vet inte, hon... (*Högt*.) Näja, mitt barn, jag samtycker till din förklädning... Men... tror du dig också om, Lisette, att kunna bära upp din roll?

LISETTE. Jag? Det ä' väl ingen konst... eller hvad tycks om den här hållningen?... Jag råder ingen att fela i den vördnad, man är skyldig mig... Nå, hvad sägs om Lisette?

ORGON (*skrattande*). Du är ju dråplig! Jag är färdig att ta miste sjelf... men ni ha ingen tid att förlora... (*Till Lisette*.) Du måste klä' dig efter ditt stånd... Dorante kan öfverraska oss... vi skola emellertid underrätta husfolket.

SILVIA. Jag skall bara ta på mig ett litet förkläde.

LISETTE (*storartadt*). Och jag går till min toilett!... Kom och kamma mig, Lisette... ni får lof att vänja er vid era sysslor!... Du passar på din tjänst, så mycket du vet det! (*Går*.)

SILVIA. Ni skall bli nöjd med mig, markisinna!

Tredje scenen.

MARIO. ORGON. SILVIA.

MARIO. Jag gratulerar, min syster... Jag hör att vi kunna vänta din fästman!

SILVIA. Ja... men jag har så brådtom... min far skall säga dig allt! (*Går*.)

Fjerde scenen.

ORGON. MARIO.

ORGON. Låt henne gå, Mario!... Kom hit, skall du få höra någonting roligt!...

MARIO. Hvad är på färde?
 ORGON. Men först måste du lofva den strängaste tystnad.

MARIO. Gerna.
 ORGON. Vi lära, som sagdt, få se Dorante i dag, men han kommer hit . . . förklädd.

MARIO. Förklädd? . . . Tänker du ge någon maskeradbal för honom?

ORGON. Jag skall läsa upp för dig, hvad fadren skrifver! Hm . . . »Jag vet emellertid icke hvad du skall säga om ett af min herr sons kuriösa infall . . . nå, motivet är förlåtligt och till och med grannlaga, om man så vill . . . saken är den, att jag måst samtycka, att låta honom uppträda hos dig som sin betjents betjent, hvilken återigen kommer att spela herrns herre.»

MARIO. Nå det skall, min själ, inte bli illa!
 ORGON. Vänta lite . . . »Min son fattar, att det är en vigtig förbindelse, han är på väg att ingå, och han tror sig, menar han, på så sätt bäst och lättast lära känna sin utkorade, för att derefter, med den frihet vi ha lemnat dem, bestämna sig hur han bör handla. Hvad mig beträffar, har jag ansett mig böra upplysa dig om förhållandet, ehuru väl han bedt om motsatsen; och jag öfverlemnar nu åt ditt godfinnande, om du vill inviga min lilla blifvande sonhustru i hemligheten, eller icke!» . . . Jaha! . . . Det var den historien! . . . Men vi ha det bästa qvar ännu!

Det är, att din syster, som å sin sida är orolig för Dorante, utan att ana hans hemlighet, bedt mig att få spela alldeles samma komedi här . . . du förstår, för att utforska honom, precis som Dorante vill utforska henne . . . Nåå? . . . Har du hört någonting mera besatt? . . . De hålla som bäst på och byta roller derinne . . . fröken och kammarjungfrun . . . hvad tycker du? skall jag säga henne huru det hänger ihop, eller . . .

MARIO. Nej, vet ni, min far, när saken tagit en sådan vändning, skulle jag låta den ha sin gång och

respektera deras ömsesidiga ingifvelse! De komma naturligtvis som tjänare, bägge två, mycket i beröring med hvarandra och tänk om Dorante skulle förälska sig i min syster i hennes subrettskepnad . . . det vore, på min ära, en seger för henne!

ORGON. Må gå då! Jag är verkligen nyfiken, hur hon skall slå sig ut!

MARIO. Ja, jag tror, vi skola få tusan så muntert! Till att börja med skall jag hålla mig framme och drifva lite med dem vid deras första möte!

Femte scenen.

SILVIA. ORGON. MARIO. EN BETJENT.

SILVIA (*niger*). Här är jag nu! Jag tror man är rätt täck som kammarjungfru, eller hur min bror? Jag tänker, du vet . . .

MARIO (*beskyddande*). Jag riktigt darrar för betjenten! . . . Men akta dig, att du inte på det här sättet trollar Dorante i din matmors garn!

SILVIA (*skrattande*). Åh! Uppriktigt taladt, så skulle jag inte tycka illa om att behaga honom under den här förklädnaden . . . att få makt med hans lilla förnuft och sedan roa mig lite öfver afståndet emellan oss! Jag tror nästan, att jag skulle få aktning för mina behag, om de kunde rå med ett sådant storsverk! . . . Dessutom skulle jag då riktigt komma underfund med honom . . . Hvad betjenten beträffar, är jag inte rädd för hans suckar . . . den håller man bara på afstånd . . . jag skall nog ta på mig en min, som inger den narnn mera respekt, än kärlek.

MARIO. Jaja, min syster . . . men den der »narnn» blir nu din jemnlige!

ORGON. Och han lär inte underlåta, att slå sig ut för dig!

SILVIA. Nåja, den äran att behaga honom, skall också bli mig till nytta . . . kärleken är pratsjuk . . .

och jag skall alltid locka ur honom ett och annat om hans herre . . .

EN BETJENT. Det är en betjent derute, som ber att få tala vid herrn . . . Han har en bärare med sig, som bär en kappsäck! (*Betjenten går.*)

ORGON. Låt honom komma in, det är säkert Dorante's betjent . . . hans herre är väl ute i några ärenden . . . Hvar ha vi Lisette?

SILVIA. Vid toiletten! Hennes spegel menar tro på, att det är mycket vågadt af oss, att lemna Dorante i hennes våld . . . hon kommer straxt!

ORGON. St!

Sjette scenen.

DORANTE (*i livré*). ORGON. SILVIA. MARIO.

DORANTE. Jag söker Herr Orgon . . . och jag förmodar, att det är honom jag har den lyckan att . . .

ORGON. Ja, min vän . . . han sjelf!

DORANTE. Min herre . . . ni är utan tvifvel redan underrättad om vår ankomst; jag är i tjenst hos herr Dorante, som snart skall vara här, och som skickat mig förut, för att framföra hans vördnad, innan det förunnas honom att betyga er den personligen.

ORGON. Du uträttar ditt ärende med mycken smak. Nåå? . . . Hvad säger du om den der gossen, Lisette?

SILVIA. Jag, herr Orgon? . . . Jag säger . . . han är välkommen . . . han ser rätt lofvande ut . . .

DORANTE. Ni är alltför god . . . (*Till Orgon.*) Jag gör så godt jag kan . . .

MARIO. Han är åtminstone ganska ståtlig . . . du får ta vara på ditt lilla hjerta, Lisette!

SILVIA. Åh, det har ingen fara!

DORANTE (*hnt och tillbakadraget*). Jag ber er, blif inte ond, mamsell . . . Jag tar mig inga höga tankar af ett skämt!

SILVIA. Jag tycker om er blygsamhet... fortfar så der...

MARIO. Ja, det är mycket bra... Men »mamsell», det låter stelt... emellan folk af er klass, är det väl inte så noga med titlarne... eller hur?... Seså, intét krus!... Det der är... Lisette! Och du min gosse, hvad heter du?

DORANTE. Bourguignon, min herre... till er tjenst...

SILVIA. Nåja... må gå för Bourguignon då!

DORANTE. Ja... då säger jag: Lisette! (*Elegant.*) Men jag förblir inte desto mindre... er tjnare!

MARIO. *Er* tjnare!... Nej, hva' är det för slag? *Din* tjnare, skall du väl säga!

ORGON (*skrattar*):

SILVIA (*sakta till Mario*). Mario!

DORANTE. Hvad det beträffar... att säga... »du»... så är det någonting, som beror på... Lisette!

SILVIA. Du kan göra, hur du vill, Bourguignon! Seså, nu är isen bruten... efter det tycks göra herarne så mycket nöje!

DORANTE. Tack ska du ha, Lisette... du hör att jag på ögonblicket begagnar mig af min lycka!

ORGON. Så der ja, mina vänner! Om ni nu börja tycka om hvarandra, så äro ni alltid ett steg närmare.

MARIO. Sakta, sakta!... Jag har länge haft ett godt öga till lilla Lisette... fast hon är så obeveklig... och jag vill inte ha någon Bourguignon, som går mig i vägen.

SILVIA (*smått förtretad*). Jaså! (*Trumpet, men nävt.*) Men nu vill jag, att Bourguignon skall älska mig!

DORANTE. (Du behöfver inte säga: »jag vill!» vackra Lisette... du blir åtlydd, utan att befalla.

MARIO. Herr Bourguignon, den der artigheten har ni stulit någonstans...

DORANTE. Det är sant . . . den är tagen ur hennes ögon!

MARIO. Allt bättre och bättre . . . vill du tiga! . . . Jag förbjuder dig att ha så mycken . . . fyndighet!

SILVIA (*fiut*). Han tog ju ingenting från er, min herre . . . och jag ger honom lof, att ta hvad han kan få . . . i mina ögon!

ORGON (*skrattande*). Nej, min käre Mario, nu kommer du till korta! . . . Men Dorante bör vara här i laget . . . kom och låt oss underrätta din syster; och du, Lisette, kan visa den här gossen till hans herres rum . . . Adjö, Bourguignon! (*Orgon och Mario gå.*)

DORANTE. Ah, ni är alltför god . . .

Sjunde scenen.

SILVIA. DORANTE.

SILVIA (*afsides*). Ja, gå ni . . . här är bara att begagna sig af tillfället! Han är inte dum den der gossen . . . den kammartärna, som får honom, är inte att beklaga! . . . Han kan nog ge mig upplysningar . . . om han vill!

DORANTE (*afsides*). Besynnerligt! Hennes yttre skulle göra heder åt hvilken fin dam som helst . . . vi måste bli lite närmare bekanta . . . (*Högt.*) Eftersom vi äro på så god fot med hvarandra, kan du väl säga mig utan krus, Lisette . . . är din matmör lika vacker . . .? det är bra djerft af henne, att ha en sådan kammarjungfru!

SILVIA. Bourguignon, jag kan märka, att du, liksom alla andra . . . kommit hit för att säga mig grannlåter . . .

DORANTE. Nej, på min heder! Derföre är det inte jag kommit hit! . . . Så betjent jag är, har jag just aldrig svärmat för kammarjungfrur . . . men med dig är det en annan sak . . . Jag vet inte, hvad du har för en makt med mig . . . men jag är liksom förlägen i ditt sällskap . . . jag är nästan färdig att visa dig

en vördnad, så att du skulle skratta åt mig!... Säg mig... hva' är du för en slags tjensteande egentligen... efter du kan se ut som en prinsessa?

SILVIA. Detsamma fråga *alla* betjenter, som få se mig.

DORANTE. Ja, det skulle inte förvåna mig, om herrarne gjorde likaledes!

SILVIA. Det är godt och väl... men jag vill bara säga dig, att jag inte är skapt att ta emot smicker från dem, som ha en så'n der drägt som du!

DORANTE. Du tycker inte om min kostym?

SILVIA. Nej, Bourguignon... låt oss lemna kärleken och vara... goda vänner!

DORANTE. Ja, ingenting är lättare!... Ditt lilla förslag innehåller bara två omöjligheter!

SILVIA (*afsides*). För att vara betjent, så... (*Högt.*) Men det måste i alla fall gå igenom!... jag har blifvit spådd, att få en man af börd, och därför har jag svurit, att aldrig fråga efter någon annan!

DORANTE. Det var lustigt... alldeles som jag!... Jag har gått ed på att inte fästa mig, annat än vid en dam af verld!

SILVIA. Håll i med det då!

DORANTE. Hm!... Jag går kanske inte så mycket ifrån min föresats som du tror! Du har någonting så fint... man kan vara förnäm, utan att veta det...

SILVIA (*skrattande*). Jag skulle tackat dig, om inte min mor fått sitta emellan för den artigheten!

DORANTE. Du kan ju hämna dig på min, om du tycker, att jag ser nog hygglig ut till det!

SILVIA (*afsides*). Han förtjenade det verkligen! (*Högt.*) Men det var inte det, vi talade om... jag har fått löfte om en man af börd och jag låter inte pruta med mig!

DORANTE. Besitta, om jag vore af börd, skulle jag vara rädd för att få besinna den der förutsägelsen... inte därför att jag tror på stjernorna, men jag tror så mycket mera på dina ögon!

SILVIA (*afsides*). Der var inte värdt att få honom ur concepterna! (*Högt.*) Men... så sluta då!... hvad har du för godt af spådomen, när den utestänger dig?

DORANTE. Den har aldrig sagt, att jag inte skulle älska dig...

SILVIA. Nej, men den har sagt, att du inte kommer att vinna något med det... och det ber jag dig vara öfvertygad om... fast... det skulle roa mig att veta... hvem är du, som kan tala så?

DORANTE. Jag är son af hederliga föräldrar... men de voro fattiga!

SILVIA. Du förtjenade verkligen en bättre ställning och jag ville önska jag kunde göra någonting för dig... ödet har just inte varit blidt emot dig!

DORANTE. Kärleken har behandlat mig ännu hårdare... jag skulle sätta högre värde på ditt hjerta, än alla jordens skatter...

SILVIA (*afsides*). Seså, nu ä' vi der igen!... (*Högt.*) Bourguignon, jag är inte ond för hvad du sagt mig... men... jag ber dig (*ombytt ton*) låt oss tala om... din husbonde!... Jag tycker, att du kunde förskona mig för att tala om kärlek?

DORANTE. Kan du förskona mig för att känna den?

SILVIA (*afsides*). Jag vore färdig tro... att han gör narr af mig!... (*Högt.*) Jaså, Bourguignon... då får jag väl gå min väg, om du inte vill sluta! (*Afsides.*) Det skulle jag gjort för länge se'n!

DORANTE. Nej, vänta lite, Lisette... det var någonting annat jag ville säga dig... men nu vet jag inte hvad det var!

SILVIA. Så är det med mig också... jag ville fråga dig... men du förvillar aldeles bort mig!

DORANTE. Jo, nu minns jag... du svarade mig inte om din matmor var lika vacker som du?

SILVIA. Jaså, börjar du nu igen? . . . Adjö med dig!

DORANTE. Nej, nej, Lisette! . . . jag försäkrar dig . . . jag frågade bara för min husbonde!

SILVIA. Jaså . . . ja! Jag var just nyfiken att höra någonting om honom . . . Säg mig uppriktigt, hurudan är han? . . . vet du, det måste vara en man af förtjenst efter du tjenar hos honom!

DORANTE. Du tillåter mig kanske, att jag tackar dig för de orden?

SILVIA (*förlägen och förtretad*). Fy, hvad jag var dum, som sa' dig det! Om jag kunde begripa min godhet, att stå och höra på dig . . . det är verkligen sällsamt!

DORANTE. Ja, du har rätt . . . här föregår någonting sällsamt!

SILVIA (*afsides*). Trots allt hvad han sagt mig, står jag kvar ännu, och svarar honom! Det går sannerligen för långt! (*Högt*.) Farväl!

DORANTE. Men du fick ju inte reda på det der du ville veta . . .

SILVIA. Åh . . . jag får väl höra mig för när han kommer hit, din herre . . . jag skall vända mig till fröken . . . Den dörr . . . der ä' era rum! . . . (*Åmnar gå.*)

DORANTE. Här ha' vi honom!

Åttonde scenen.

DORANTE. SILVIA. PASQUIN.

PASQUIN (*pompöst*). Ah! . . . du är der, Bourguignon! . . . Jag hoppas att min kappsäck och du blifvit väl emottagna?

DORANTE. Att ni kan sätta det i frågan, herre!

PASQUIN. Jag mötte (*med en acelryckning*) en betjent dernere, som visade mig hit upp . . . och han lofvade säga till min svärfar, som är inne hos min hustru!

SILVIA (*fiut, men dräpande*). Min herre menar visst herr Orgon och hans dotter?

PASQUIN (*kinkigt*). Ja visst, ja!... eller svärfar och hustru min... det är alldeles detsamma! jag kommer hit för att gifta mig, de vänta mig... för att bli gifta... så ä' den saken klar! Det felas ingenting annat än sjelfva ceremonien... och det ä' ett lappri!

SILVIA. Men... det är kanske ett lappri... som tål att tänka på!

PASQUIN. Ja, gu'bevars!... Men när man tänkt en gång, så bryr man sig inte om att tänka mera se'n!

SILVIA (*sakta till Dorante*). Bourguignon, du... det måtte vara lätt, att vara en man af förtjenst... i dina ögon!

PASQUIN. Hva' ä' det du hviskar åt min betjent, mitt socker?

SILVIA. Ingenting; jag sa' bara, att jag ska' gå efter herr Orgon.

PASQUIN. Säg så gerna, »svärfar», som jag!

SILVIA. Han är det inte ännu!

DORANTE. Hon har rätt, herrn!... Brölloppet har inte stått ännu!

PASQUIN. Nöt!... Begriper du inte, att det är derföre som jag är här!

DORANTE. Ja, var då god och vänta tills det är undanjordt!

PASQUIN. Puh!... Så mycket krängel för en svärfar, som är min svärfar... i morgon eller öfvermorgon!

SILVIA. Det är bara samma skillnad som på att vara gift, eller *icke* vara gift!... Ni har fullkomligt rätt, min herre, och jag skyndar att underrätta »svärfar» om er ankomst!

PASQUIN. Ja, säg till min hustru med detsamma! Men hör du... (*småflinande*) först måste du säga mig... du ä' väl kammarsnärtan här i huset... din lilla tjufunge?

SILVIA. Ja, det slår in!

PASQUIN. Det fögnar mig... Hm, tror du inte, att man ska' »knipa» dem... så här? (*Svänger sig om.*) He?... hvad tycker du om mig?

SILVIA (*skrattande mot sin vilja*). Jag finner er... mycket rolig...

PASQUIN (*förtjust*). Så mycket bättre!... tyck alltid detsamma, du!... det ska' inte bekomma dig illa!

SILVIA. Det är att vara nöjd med litet! Men jag får lof att lemna er... Man har visst glömt underrätta »svärfar», annars borde han redan varit här...

PASQUIN (*ropar efter henne*). Du kan säga honom, att jag väntar honom... med ömhet!

SILVIA (*afsides; intagande*). Ack!... Ingendera af de der bägge är på sin plats! (*Går.*)

Nionde scenen.

DORANTE. PASQUIN.

PASQUIN. Nåå, herrn? Början gick ju inte illa? ... Kammarjungfrun, den »tjusade» man genast!

DORANTE. Du är en åsna!

PASQUIN. Hva'falls?... när jag presenterat mig så här nobelt!

DORANTE. Skulle du inte hålla inne med dina dumma uttryck?... Jag sa' dig ändå hur du borde bära dig åt!... att du framförallt måste iaktta' ett allvarligt skick... jag var galen, som räknade på dig...

PASQUIN. Jag kan bättra mig, kära herre; jag ska' bli riktigt melankolisk! jag ska' gråta... om det behöfs!

DORANTE. Jag vet inte hur det är med mig!... Det här äfventyret gör mig så underlig till mods!

PASQUIN. Jaså... herrn är inte nöjd med flickan!

DORANTE. Tig!... det är herr Orgon!

Tionde scenen.

ORGON. DORANTE. PASQUIN.

ORGON. Min bäste herre, jag ber tusen gånger om ursäkt, att jag låtit er vänta... men jag fick just nu höra, att ni var kommen.

PASQUIN (*högtidligt*). Min herre, tusen ursäkter för en dumhet... det ä' för mycket!... det kan vara nog med en... fast... för resten stå *alla* mina ursäkter till er tjänst!

ORGON (*förbindligt*). Jag skall bjuda till, min herre, att inte missbruka er godhet...

PASQUIN (*under en djup bugning*). Åh, för all del...

ORGON. Jag ber er vara öfvertygad, att jag är förtjust att se er, och att vi väntat er med otålighet.

PASQUIN. Ja, jag skulle kommit med Bourguignon... men straxt efter en resa... man känner sig lite ruskig och vill gerna presentera mig... så ap- titlig som möjligt!

ORGON. Hvad det beträffar, har ni vunnit er önskan!... Min dotter är ännu vid sin toilett!... hon har varit lite illamående... Kanske ni behagar några förfriskningar, medan vi vänta?

PASQUIN. Ja, ä' det frågan om våtvaror... så är det just min starka sida!

ORGON. Bourguignon, se dig till godo, min gosse!

PASQUIN. Den karnaljen ä' läckergom, må svärfar tro... så det duger inte annat än det allra finaste!

ORGON. Nå, han har bara att befalla!

(*Slut på första akten.*)

ANDRA AKTEN.

(Samma dekoration).

Första scenen.

LISETTE. ORGON.

ORGON. Nåå, hva' är det frågan om nu då?

LISETTE. Jo... jag anser som min pligt, att låta er veta, herr Orgon, hur det står till... annars skylla de se'n på mig!

ORGON. Jaså, det är så allvarsamt?

LISETTE. Ja då! Herrn samtyckte till fröken Silvias förklädnad... och jag tänkte också först, att det var ganska oskyldigt;... men se, det lurade vi oss på!

ORGON. Såå!

LISETTE. Ja... det är skam att skryta med sig sjelf, men det kan inte hjälpas... jag får lof att säga, att om inte herrskapet ser sig före, så har herrns tillkommande måg i rappet inte något hjerta kvar för fröken; det är hög tid, att hon ger sig tillkänna... en dag till... och jag svarar inte för hvad som händer!

ORGON. Och hvarföre skulle han inte vilja ha min dotter, när han får lära känna henne?... Tviflar du på hennes makt att fångsla?

LISETTE. Nej... Men det ä' herrskapet, som underskattar mina behag... jag vill bara låta herrn veta, att de redan gjort sin verkan... och om det fortfar så här...

ORGON. Jag får tacka dig för din uppriktighet, Lisette... (*Brister ut i skratt.*) Ah... ah... ah!

ORGON. Jaha! Och det förargar henne?

LISETTE (*dra'r på orden*). Jaa... hon rodnar!

ORGON. Puh!... Hon kan väl inte bli förlägen för en betjent heller...

LISETTE. Jo, vet herrn, det ä' säkert, att hon rodnar!

ORGON. Förmodligen af harm då?!

LISETTE. Ja... det ä' väl det!

ORGON. När du kommer i tillfälle, kan du säga, att du misstänker betjenten för att vilja nedsätta henne inför sin herre... om hon skulle bli ond, så oroa dig inte för det... det blir min sak!... Men se här ha vi Dorante... han går visst och söker dig...

Andra scenen.

LISETTE. PASQUIN. ORGON.

PASQUIN. Ändtligen träffar jag er, makalösa varrelse!... Tjenare, svärfar!

ORGON. Tjenare!... Jag lemnar er, mina barn... det skadar inte att ni få svärma lite på förhand, innan ni bli ett par!

PASQUIN. Jag har ingenting emot att para mig, ju förr dess hellre, svärfar!

ORGON. Nånå... tålomod... tålomod!... Adjö med er så länge! (*Går.*)

Tredje scenen.

LISETTE. PASQUIN.

PASQUIN. Tålomod, ja... det kan han säga, den hedersknyffeln, som inte har någon brådska!

LISETTE (*koketterande*). Jag har svårt för att tro, min herre... att ni ä' så fasligt angelägen... det säger ni bara af artighet!... Ni har inte varit så länge här!... Er kärlek måste ännu ligga i sin linda?

PASQUIN. Du bedrar dig, min sol!... En kärlek som väcks af dig... ryms aldrig i vagg!... Ditt

första ögonkast, kallar den till lif; numro två ger honom krafter; ännu en tredje blick... och han är redan stora parveln!... Men derföre måste ni också pyssla om honom lite... ni ä' ju hans mamma!

LISETTE. Stackars liten!... Är han så öfvergifven!

PASQUIN. Låt honom få... i brist på bättre... er lilla hvita hand, att leka med så länge!

LISETTE. Nå se der, lilla tjufpojke... efter man nödvändigt måste roa honom!

PASQUIN (*kysser hennes hand flera gånger*). Om ni visste hvad det smakar fogel!

LISETTE (*synbarligen förnöjd*). Nej! Ni ä' så snål, så...

PASQUIN. Du min själs konfekt!... Jag bara ta'r vara på hvad som består!

LISETTE. Men... så tag ert förnuft tillfånga!

PASQUIN. Förnuft?... Ack, det ä' förbi med mitt förnuft!... Era ögon ha tändt eld i mitt hjertas krutkammare!

LISETTE. Tst... det kommer någon! Det ä' er betjent!

Fjerde scenen.

DORANTE. PASQUIN. LISETTE.

DORANTE. Kunde jag få tala vid herrn ett ögonblick?

PASQUIN (*vresigt*). Nej!... Aldrig kan man få vara i fred heller... för det välsignade betjentpacket!

LISETTE. Hör efter hvad det ä', han vill...

DORANTE. Det är bara ett ord jag ville säga...

PASQUIN. Märk väl sköna fröken, att om han säger två... så blir det tredje hans afsked!... Nåå?

DORANTE (*sakta till Pasquin*). Hvarföre lyder du inte, din drummel?

PASQUIN (*sakta till Dorante*). Jaså, var det för

att få ovett... (Till Lisette.) Ni ursäktar, min drottning? ...

LISETTE. För all del låt mig inte störa...

DORANTE (sakta). Jag vill ha ett slut på det här... låtsas vara allvarsam och grubblande; det är meningen, att du skall visa dig liknöjd!... Begriper du?

PASQUIN (högt). Jaa... var lugn, min gubbe! (Visar ut honom). Och... försvinn! (Dorante går; då han hunnit till dörrn, ropar Pasquin honom tillbaka.) Bourguignon! (Visar honom på hatten, som han med fitt fällt i golfvät, och befaller honom genom en åtbörd, att taga upp den. Dorante vägrar till att börja med, men ser sig slutligen, för att icke förråda sig, tvungen att lyda honom; men då Lisette straxt derefter vänder sig bort, begagnar han tillfället och sparkar till Pasquin.)

Femte scenen.

LISETTE. PASQUIN.

PASQUIN. Den lymmeln, som skulle komma och störa oss... just som jag var i farten att säga så mycket vackra saker! Men för att återkomma till min kärlek! Lilla trollunge, hur länge vill ni låta mig älska... ensam!?

LISETTE (förtjust; spelar brydd). Jag känner hur jag rodnar! Min herre!... Jag tillåter er att hoppas... det ä' allt hvad jag kan säga!

PASQUIN. Bara »hoppas»!... Det blir jag inte fet på! Nej, säg som jag! »Jag älskar er!» Det är väl ingen konst... Hulda prinsessa, var mitt echo!

LISETTE. Oförnöjde!... Nåväl, min herre... jag älskar er!

PASQUIN. Gudomligt!... Bara jag inte blir kollrig på kuppen! Hon älskar mig!

LISETTE. Jag är bara rädd derföre... att er böjelse kommit så der hastigt... att ni skall älska mig mindre, då vi lära känna hvarandra lite närmare...

PASQUIN. Håå jaja!... Det blir jag, som kommer att förlora på det!...

LISETTE. Ni tror mig äga... vissa egenskaper som jag... inte har...

PASQUIN. Ja, är det frågan om det, så... ni vet inte, min fröken... vid era fötter... vore min rätta plats...

LISETTE. Hvad mig beträffar, skulle jag ha valt er... i hvilken ställning, jag lärt känna er!

PASQUIN. Åh, gu'bevars! Det är vackert... som det är!

LISETTE. Kan jag smickra mig med, att ni skulle gjort detsamma... med mig?

PASQUIN (*hjärtmuppet*). Och det kan du fråga?... Hur och när... och hvar jag fått se dig, hade du alltid varit min... prinsessa!

LISETTE. Vågar jag tro, att ni skall ständigt tänka så?!

PASQUIN (*pathetiskt*). Om vi skulle svära... för att lugna hvarandra å ömse håll... att älska hvarandra... evigt, trots hvad ni kanske... misräknar er på mig!

LISETTE. Det blir jag, som får godt af det... jag svär af allt mitt hjerta!

PASQUIN (*kastar sig på sina bägge knän*). Er godhet förkrossar mig...!

LISETTE. Nej!... jag kan inte se er så der!... Om ni visste... det vore löjligt af mig att tillåta... stiga upp!... Det kommer någon!...

Sjette scenen.

LISETTE. PASQUIN. SILVIA.

LISETTE. Hvad är det om, Lisette?

SILVIA. Jag ville tala vid fröken.

PASQUIN. Hör! hit kom en kvart, mitt soaker. Jag vill inte störa dig, men skickat efter henne.

SILVIA. Jag måste tala med fröken.

PASQUIN. Ack du, kammarorm! Mitt lifs drottning, skicka henne dit pepparu växer!... Begriper du inte, vi hålla på och svära och svärma... svärfvar vill så ha det!

LISETTE. Du kan ju komma tillbaks... om en stund, Lisette?!

SILVIA. Men fröken...

PASQUIN. Deras »men»... kan reta döden på en syndare!

SILVIA (*afsides*). Den otäcka karln! (*Högt.*) jag försäkrar fröken... att det är mycket angeläget.

LISETTE. Förlåt, min herre! Jag får väl lof att höra... hvad hon vill!...

PASQUIN. Som ni befaller... jag går och luftar på mig lite, medan jag väntar!... Adjö... gudiinna! .. (*Under det han går; med häntydning på Silvia.*) Anamma henne!... Kan det finnas något dummare folk... än tjenstfolk!

Sjunde scenen.

SILVIA. LISETTE.

SILVIA. Du är verkligen gudomlig, som inte genast skickar bort honom, utan låter mig en lång stund stå och pinas åt hans dumbeter!

LISETTE. Fröken får ursäkta... men jag kan omöjligen vara två personer på en gång... endera måste jag lyda eller befalla...

SILVIA. Ja, det är godt och väl... men efter vi nu äro ensamna så hoppas jag du hör mig, som din matmor... du bör finna, att den der figurin inte anstår mig!

LISETTE. Men fröken har då inte gifvit sig mycken tid, att lära känna honom!

SILVIA (*med någon ironi*). Som det skulle behövas, för att se hvad han går för!... Kort sagt, jag vill inte veta af honom... och det blir din sak att befria mig ifrån honom... derigenom - att du låter

honom förstå, att du inte har lust att gifta dig med honom!

LISETTE. Men... vet fröken, det kan jag inte.

SILVIA. Och hvad är det, som hindrar?

LISETTE. Herr Orgon har förbjudit mig det...

SILVIA. Min far!...

LISETTE. Ja, på det aldra strängaste...

SILVIA. Det är detsamma... jag åtar mig att säga honom min motvilja... och att den är oöfvervinnelig!

LISETTE. Men... jag vet inte hvad ni kan ha emot den unge mannen?

SILVIA. Han misshagar mig, hör du... alldeles som din brist på smak!

LISETTE. Det är väl hans betjent, kan jag tro... som förtalt honom för fröken...

SILVIA. Det är inte frågan om betjenten nu!

LISETTE (*fortfar utan att låta störa sig*). Ja... den tror jag inte mer än jemnt!... en pratmakare, som...

SILVIA (*retligt*). Du kan spara ditt omlöme! Jag vet nog, att dra försorg om, att han tilltalar mig så lite' som möjligt... men hvad jag hört honom säga, har varit mycket förståndigt.

LISETTE. Hm... jag tänker, han inbillat fröken en mängd elakheter... om inte annat, för att få lysa... med sin qvickhet!

SILVIA (*allt ifrigare*). Det är minsann vackra saker, min förklädnad utsätter mig att få höra! (*Går af och an.*) Du glömmmer hvem du talar till, Lisette!... Liksom Bourguignon skulle rå för min afsmak för Dorante!... Till sist skall man få se, hon tvingar mig att rättfärdiga honom!

LISETTE. Kors... när fröken ta'r hans parti så der varmt... har jag visst ingenting att säga!

SILVIA. Tar jag... hans parti? Lisette jag vill veta hvad du menar?

LISETTE. Jag känner inte mera igen fröken... om han är oskyldig, den der betjenten, är det väl in-

genting att ta' så illa vid sig för det ... nog får fröken gerna för mig behålla sin goda tanke om honom!... Jag skall inte säga ett ord!

SILVIA. Nej, det går sannerligen för långt... jag är nästan gråtfärdig... af bara harm!...

LISETTE. Då måtte fröken ge mina ord en annan betydelse... än jag menat.

SILVIA (*nästan gråtande*). Min goda tanke... om honom... en betjent!.. Har jag förtjent det af dig... att du... skall förgå dig ända derhän, att... (*snyftar.*)

LISETTE. Jag är så häpen... att jag inte det kan säga!

SILVIA. Du kunde åtminstone välja... dina uttryck!.. låt mig slippa se dig!.. jag skall sjelf ta' mina mått och steg.

Åttonde scenen.

SILVIA (*ensam*).

SILVIA. Jag vågar knappt tänka på hvad hon sa'... Men det är tacken för att jag behandlat henne mera som en väninna. Ack, min gud... jag skälver i hela kroppen!.. Och allt det här för en Bourguignon!... det är verkligen ett värdigt föremål... men det är någonting, som han icke rår för, stackars gosse!... det vore orättvist af mig... att bli ond på honom för det!

Nionde scenen.

DORANTE. SILVIA.

DORANTE. Lisette, jag måste tala vid dig... hur mycket du än undviker mig... jag tror mig ha skäl, att beklaga mig öfver dig!

SILVIA. Jag ber dig, Bourguignon... låt oss komma öfverens, att inte mera kalla hyarandra för... du

DORANTE. Som du vill

SILVIA. Men... du säger ju likafullt... du!

DORANTE. Ja, så gör du med!

SILVIA. Ja... men jag försä' mig bara...

DORANTE. Om du tycker som jag, Lisette... så säga vi som det faller sig... det tjenar inte mycket till, att vi ålägg oss något tvång för den här lilla tiden, som är kvar?

SILVIA. Jaså, han tänker fara sina färde din herre?... ja, förlusten är måttlig!

DORANTE (*faller in*). Och detsamma gäller... betjenten!... eller hur?... Du hör... jag fullbordar meningen.

SILVIA. Det kunde jag gjort sjelf... om jag haft lust... men jag tänkte inte på dig!

DORANTE. Och jag... jag tänker inte på någon annan... än dig!

SILVIA. Hör du, Bourguignon... en gång för alla... stanna kvar, far din väg, eller kom tillbaka;... allt det der bör vara mig fullkomligt likgiltigt... och det är det också!... jag vill dig hvarken godt eller ondt; jag hatar dig icke och jag älskar dig icke... och kommer aldrig att älska dig... så länge jag har en smula förnuft i behåll... ja, nu vet du det... och rätta dig derefter!

DORANTE (*allvarligt*). Lisette... det är mitt lif, du har i dina händer!

SILVIA (*icke utan inre rörelse*). Seså!... om jag kunde förstå, hur du fått fatt i de der grillerna!

DORANTE. Hvad jag lider!...

SILVIA (*i afsigt att ge hans tankar en annan riktning*). Jag tyckte, du skulle beklaga dig öfver mig? Hvad var det du ville?

DORANTE. Åh, ingenting... det var en bagatell; jag ville så gerna se dig... jag tror... det vara bara en förevändning!

SILVIA (*afsides*). Hvad skall man svara... på sådant? Inte blir det bättre med att jag blir ond!

DORANTE. Jag mötte din matmor och hon beskyller mig att ha' förtalat min herre...

SILVIA. Ja, hon inbillar sig det; men om hon säger något en gång till, så neka du bara... jag svarar för resten!

DORANTE. Åh... det är inte det, som oroar mig.

SILVIA. Ja... adjö med dig då!...

DORANTE. Nej... unna mig åtminstone det nöjet att se dig!

SILVIA. Det är gudomligt!... jag skall stanna... för att roa Bourguignon!... Nog skall jag få skratta rätt godt en vacker dag... åt allt det här!

DORANTE. Ja, gör narr af mig... det är rätt; jag vet inte... hvarken hva' jag säger, eller gör!... Farväl!... (*Går.*)

SILVIA. Farväl!... Det var det klokaste, du kunde ta' dig till!... Men åpropos... var det ditt allvar som du sa', att ni skulle resa?

DORANTE. Ja, för min del... måste jag härifrån, eller det är förbi med mig!

SILVIA. Du må inte tro, att jag ämnar hålla dig kvar... för det der svaret!

DORANTE. Det enda, jag förebrår mig... är, att jag inte reste straxt som jag sett dig!

SILVIA (*afsides*). Jag måste oupphörligt glömma... hvad jag hör!

DORANTE. Ack, Lisette, om du visste...

SILVIA (*afbryter honom*). Jag säger detsamma, om du kunde ana, Bourguignon!

DORANTE. Jag vet inte, hvad du kan ha' att förebrå mig?... Jag söker ju inte ens att beveka dig...

SILVIA. Hm, det är kanske inte så... att lita på, det!

DORANTE. Hvad skulle jag dessutom vinna... med att söka göra mig älskad, då... om jag också egde ditt hjerta...

SILVIA (*afsides*). Min gud!... (*Ifrigt.*) Om så vore, skulle du aldrig veta det... jag skulle dölja det så

väl, att jag inte en gång visste det... sjelf!... (*Ombytt ton.*) Hvad du kan ha' för påhitt!

DORANTE. Och du är säker på, att du icke hatar mig... att du icke älskar mig... och att du aldrig skall älska mig!

SILVIA. Ja, mycket säker...

DORANTE. Är jag då... så faslig?

SILVIA. Nej, visst inte... det är inte det, som... (*Hejdar sig.*)

DORANTE (*utom sig*). Lisette, du måste upprepa det för mig... hundraåtta gånger... att du aldrig kan älska mig!

SILVIA. Jag tycker, jag sagt det tillräckligt... du kan försöka, att tro mig nu...

DORANTE. Jag vet det... och ändå hyser jag en guista hopp... ack, inprägla i min själ denna förfärliga sanning... jag ber dig... hjälp mig emot mig sjelf... jag ber dig på mina knän!... (*Han kastar sig på knä. I samma ögonblick inträda Orgon och Mario, utan att likväl ge sig tillkänna.*)

Tionde scenen.

ORGON. MARIO. SILVIA. DORANTE.

SILVIA. Ah!... jo, det felades bara det! Min gud!... hvad jag är olycklig!... Det är följden af min efterlåtenhet!... Stig upp, Bourguignon, jag besvär dig... det kan komma någon... jag hatar dig icke... stig upp!... jag skulle älska dig, om jag bara kunde... du misshagar mig... på intet sätt... det bör vara dig nog!

DORANTE. Lisette... om jag inte vore den... jag är... om jag vore rik och hade en ställning, och jag älskade dig lika mycket, som jag gör nu... skulle du inte ha' något emot mig då?

SILVIA. (*orolig*). Nej! Helt säkert... inte!

DORANTE. Du skulle besvara min kärlek?...

(C) SILVIA. Ja... ja... men stig upp!
 DORANTE. Det är ditt allvar... säg?
 SILVIA. Ja... jag håller med dig om hvad du vill... bara du stiger upp!...
 ORGON (*närmar sig*). Det är, min själ, synd att störa er, mina barn... det går ju alldeles ypperligt... om ni fortfara så der, så...

SILVIA. Min herre!... Ni kan inte begära, att jag skall kunna hindra honom att kasta sig på knä...

ORGON. Hindra honom?... Nej, hvarföre det!... ni äro som skapade för hvarandra!... Men jag hade ett par ord att säga dig, Lisette... ni kunna ju qvittra vidare, när vi gått... om du tillåter Bourguignon!

DORANTE. Jag går, herr Orgon.

ORGON. Ja, gör det... men bjud i allmänhet till att tala med lite mera skonsamhet om din husbonde!

DORANTE. Jag?

MARIO. Jo, något!... Herr Bourguignon! det sägs, ni skall inte vara synnerligen noga med den aktning, ni är skyldig er herre?

DORANTE. Jag förstår inte...

ORGON. Ja, adjö med dig... du får rättfärdiga dig en annan gång.

Elfte scenen.

SILVIA. MARIO. ORGON.

ORGON. Nå, kära Silvia?... hvad du ser brydd ut!

SILVIA. Jag, min far?... Jag är mig!... fullkomligt lik... inte annat, jag kan finna.

MARIO. Hm! min syster... det måtte ändå vara ett visst något, som...

SILVIA. I ditt hufvud kanske!... ty om någon är sig olik... men inte är det jag!

ORGON. Det är således den der gossen, som ingifvit dig en så häftig motvilja för Dorante?

SILVIA. Hvem?... Hans betjent?

ORGON. Ja... den *ridderlige* Bourguignon!

SILVIA. Den »ridderlige» Bourguignon, det måtte vara någon Bourguignon, som jag icke känner!...

ORGON. Åh, hvad du känner honom... man påstår till och med att det är han, som förderfvar din fästmans aktier... och det var just det, jag ville tala med dig om, min flicka!

SILVIA. Ack, min far... det har ingen mensklig varelse, mera än han sjelf... ingifvit mig den så naturliga fasa... jag känner för herr Dorante...

MARIO. Hm... jag fruktar, min syster, att din motvilja är väl stark... för att det icke skulle varit någon, som underblåst den...

SILVIA (*ifrigt*). Hva' du säger det der med för en viktig min, min bror!... och hvem skulle det varit?

MARIO (*med fint gäckeri*). Du är så retlig, lilla Silvia!... Hvad fattas dig?

SILVIA (*ängsligt*). Ja... jag är utledsen vid den här kostymen. och jag hade för länge se'n upptäckt alltsammans... om jag inte varit rädd... att göra dig emot, min far!

ORGON. Nå... jag kommer just för att säga dig min önskan i det fallet, min dotter!... Efter jag en gång samtyckt till din förklädnad, hoppas jag du gör mig till viljes... och behåller den så länge... tills du blir i tillfälle... att afgöra, om den tanke man ingifvit dig om Dorante är riktig, eller inte...

SILVIA. Ack! Ni vill icke förstå mig, min far... det har ingen yttrat ett ord om herr Dorante!

MARIO. Jaså... han har kanske icke gjort sitt till att nedsätta honom, den der gynnarn... som nyss gick härifrån?...

SILVIA (*ifrigt*). Jag får säga... att ni äro bra besynnerliga!... Hvad kan den stackars Bourguignon ha' gjort er för ondt?... Jag förstår er icke... ni få tro hvad ni vilja... men han är oskyldig.

ORGON. Och jag får tillstå, min dotter... att jag märker, Lisette hade rätt... hon påstod att du tog

hans parti med en värma, som . . . hon menade tro på att hon aldrig sett dig så häftig!

SILVIA. Den stygga varelsen! . . . därför att jag vågade frita Bourguignon för en orättvis beskyllning! . . . hvad har jag då gjort, att jag ska' nödgas rättfärdiga mig . . . emot min kammarjungfru? . . . nej, det är för mycket!

ORGON. Nå, nå, . . . för all del . . . sansa dig! . . .

SILVIA. Ja, ni må säga hvad ni vilja . . . men det är min pligt att försvara honom. Ni tala om min ovilja för Dorante . . . och skjuta skulden på hans betjent! . . . men jag upprepar ännu en gång, att ni bedra er . . . det är för resten Lisettes fel alltsammans . . . Det är bara hennes elakhet!

ORGON. Om du får hållas en stund . . . börjar du väl gräla på mig också! . . . men för att förekomma det, vet jag ett mycket enkelt sätt . . . att vi göra oss af med trätöfrötet . . . eller med andra ord, att Dorante kör sin betjent på porten! . . .

SILVIA. Men min far! . . .

ORGON. (*afbryter henne ögonblickligt, utan att höra på henne*). Det är då någonting, som du dessutom bör bli tacksam för . . . han understår sig till på köpet att älska dig, den krabaten . . . och det lär du inte vara synnerligen trakterad af.

SILVIA. Jag har ingenting att klaga . . . han tar mig för en af sina jemlikar och bemöter mig som sådan . . . han säger ändå icke mera, än jag tillåter honom.

MARIO. Hm! . . . du råar icke på honom så pass . . . som du tror!

ORGON. Jag tyckte, vi nyss sågo honom här på knä . . . och var du icke tvungen . . . för att få honom att stiga upp . . . att säga att han icke misshagade dig?

SILVIA (*afsides*). Ah! . . . jag tror, jag qväts!

MARIO. Ja, icke nog med det . . . när han frågade, om du kunde besvara hans kärlek . . . måste du säga . . . ja . . . ja! . . . och det med riktig ömhet ändå . . . annars hade han väl legat kvar ännu! . . .

SILVIA. Jag beundrar... ditt minne, min bror!.. men du borde inse att om sjelfva scenen var pinsam... den här repetitionen måste vara det i ännu högre grad!.. (*Gråtfärdig.*) jag skulle verkligen vilja veta, hur långt ni ämna drifva... ert skämt... på min bekostnad!

ORGON. Jag begär ingenting annat af dig, min dotter, än att du icke förhastar dig... med ditt afslag... och jag svarar för, att du skall tacka mig för det lilla uppskof, jag tvingar dig till...

MARIO. Ja... och jag spår, att du kommer att hålla till godo med Dorante. Men min far, jag ber om nåd... för betjenten!

SILVIA. Nej... nu är det jag, som vill ha' honom härifrån!

ORGON. Det blir hans husbonde, som får afgöra den saken... Mario! farväl så länge, min dotter! kom!

MARIO. Adjö, syster!.. du är icke ond på oss, hoppas jag!

Tolfte scenen.

SILVIA (*ensam*). DORANTE (*straxt derefter*).

SILVIA. Aek, min gud!.. jag kan icke förklara hvad jag känner! hvilket olycksaligt infall med den här förklädnaden!.. och ingen, som jag kan förtro mig till... jag misstror dem alla... och mig sjelf... i främsta rummet!

DORANTE. Ah, jag sökte dig, Lisette!

SILVIA. Ja... det var knappt lönt, att du träffade mig... ty jag tänker undfly dig...

DORANTE (*hindrar henne från att gå*). Nej, stanna kvar... jag måste tala vid dig... för sista gången! det gäller en sak af vigt, som angår ditt herrskap.

SILVIA. Ja, gå då och säg det till dem... jag ser dig aldrig, utan att det blir ledsamheter efteråt!.. låt mig gå!

DORANTE. Så är det med mig också! Men du

måste höra mig och du skall finna allt förändradt genom det, jag kommer att säga dig.

SILVIA. Så tala då... efter det tycks vara bestämdt en gång för alla, att jag ska' ha fördrag med dig i evighet!..

DORANTE. Men... kan du lofva att bevara min hemlighet?

SILVIA. Jag har aldrig... förråd någon!

DORANTE. Mitt förtroende skall lära dig inse... hur mycket jag högaktar dig...

SILVIA. Det tror jag visst... men om du ville vara snäll och högakta mig, utan att säga mig det, annars tror jag det är bara omvägar... för att...

DORANTE. Var icke rädd, Lisette!.. du har lofvat mig tystnad... välan!.. Du bör ha sett, hur upprörd jag varit?... jag har icke kunnat afhålla mig från att älska dig!..

SILVIA. Hva' var det, jag sa?... Men jag skall åtminstone afhålla mig... från att höra på dig... adjö!

DORANTE. Nej, du får icke gå... det är icke längre Bourguignon, som tilltalar dig.

SILVIA. Hvem är du då?...

DORANTE. Ack, Lisette... kanske ska' du nu förstå... hvad mitt hjerta måste lida...

SILVIA. Men... vi tala icke om ditt hjerta... utan om dig!

DORANTE. Den ställning, i hvilken vi kommit till hvarandra, bjuder mig att säga dig... allt!

SILVIA. Nåå?..

DORANTE. Så vet... att han, som uppvaktar din matmor... är icke den, man tror honom vara.

SILVIA (*ifrigt*). Hvem är det då?

DORANTE. En betjent.

SILVIA. Hva' säger du?

DORANTE. Det är jag, som är Dorante.

SILVIA (*afsides*). Ah!.. nu ser jag klart... i mitt hjerta!

DORANTE. Jag ville under denna drägt, söka ut-

forska din herrskarinna, innan vi skulle förena våra öden. Med min fars samtycke... begaf jag mig i väg... men det förefaller mig som en dröm allt hvad jag upplefvat!.. Jag skulle gifta mig med din matmor... och henne afskyr jag... men jag älskar i stället hennes kammarjungfru! ja, hvad är att göra?... Jag drar mig för att säga din fröken det... fast hon har så dålig smak, att hon väl snart vill gifta mig med min betjent, om man bara låter henne hållas... Ack, råd mig du...

SILVIA (*afsides*). Jag säger icke hvem jag är! (*Högt*.) Er ställning är verkligen rätt egen!... Men... min herre, först och främst får jag be om ursäkt, för alla de gånger, jag förgått mig mot er... under våra samtal!

DORANTE (*lifligt*). Seså, Lisette... tala icke om några ursäkter... de tjena bara till, att påminna mig om det afstånd, som skiljer oss.

SILVIA. Ert tyckte för mig... är då verkligen så allvarligt?...

DORANTE. Ja, så allvarligt... att jag afsäger mig hvarje annan förbindelse, efter det icke är mig förunnadt att få förena mitt öde... med ditt!... Det vore min enda tröst om jag kunde tänka för mig sjelf, att du icke hatade mig!

SILVIA. Ni, som utsett mig... i den ställning, jag är, måste utan tvifvel vara förtjent af genkärlek... och jag skulle gerna i utbyte erbjuda er mitt hjerta... om jag icke fruktade, att det vore... allt för ringa ersättning!

DORANTE. Har du icke ersättning nog... i dina fängslande behag, Lisette?... för att icke tala om den ädla värdighet, med hvilken du svarar mig... och som utmärker hela ditt väsen...

SILVIA. Tst!.. det kommer någon... det är icke värdt ni låtsar om något så länge... om er betjent! vi låta saken ha sin gång, så hitta vi nog på någon utväg.

DORANTE. Som du vill!... (*Går.*)

SILVIA (*andas ut*). Ah! det var min lycka att han var... Dorante!

Trettonde scenen.

SILVIA. MARIO.

MARIO. Hur är det med dig, min syster?... du var så upprörd, då vi gingo ifrån dig... det var icke rätt af oss!... men jag kommer nu för att godtgöra mitt fel... och jag kan tala om för dig...

SILVIA (*lifligt*). Vet du hvad?... kan du tänka dig, min bror... en sådan nyhet?

MARIO. Nej... hva' då?

SILVIA. Det är icke Bourguignon... det är Dorante!

MARIO. Hvem talar du om?

SILVIA. Om honom, vet jag... han har sjelf yppat alltsammans för mig.

MARIO. Hvilken?

SILVIA (*skrattande*). Kors, du förstår mig icke?

MARIO. Nej... om jag begriper ett ord, så vill jag bli hängd!

SILVIA. Kom... följ mig till pappa... han måste genast veta allt! Ja, du skall också bli mig till gagn, Mario... jag har så många planer i mitt hufvud... jag vill du ska' låtsas vara kär i mig! du har redan en gång sagt någonting ditåt... på skämt! men framför allt... du får icke sqvallra ur skolan... hör du det!

MARIO. Ja... jag hör!... Det har sig för resten lite svårt, när jag icke vet hvad det är frågan om!

SILVIA. Ack, skynda dig! vi ha' icke en minut att förlora!... det här blir det roligaste, jag någonsin varit med om! (*skyndar ut*.)

MARIO (*följer henne*). Hon må väl, i Herrans namn, ha sina skrufvar i behåll!

(*Slut på andra Akten.*)

Andra scenen.

TREDJE AKTEN.

Första scenen.

DORANTE. PASQUIN.

PASQUIN. Men... min högt ärade herre!

DORANTE. Jaså... börjar du nu igen?

PASQUIN. Betänk... Pasquins framtid! Herrn vill väl inte sätta p för min lycka?... Unna mig bara ert samtycke och...

DORANTE. Ja... hundra prygel, är hvad du förtjenar!...

PASQUIN. Kanske jag ska' gå efter en käpp?... en annan gång, förstås... hon... hon...

DORANTE. Slyngell!

PASQUIN. Slyngel, ja... men det hindrar inte, att man gör... »flax»!

DORANTE. Jag tror den lymmeln... är rent förtryckt!

PASQUIN. Nu ska' jag säga, det haglarsmeknamn!...

DORANTE. Skäms du ingenting... att föreslå mig, att föra en hederlig man bakom ljuset!... jag skulle låta dig... under mitt namn... gifta dig med hans dotter!... Säg om det en gång till, och... jag kör dig ur min tjänst!

PASQUIN. Ah, gode herrn!... flickan är ju galen i mig, vet jag!... om jag säger henne att jag är betjent och hon vill ha' mig lika förbaskadt... så nog kan väl herrn släppa till sin välsignelse?

DORANTE. Ja gu' bevars!... Det första hon vet hvem du är... så gerna för mig!

PASQUIN. Nä... tänkte jag inte det?... Jag skyndar... att blotta mig... för min gudinna!... Hvad betyder ett liv'é? Ah, jag känner på mig att jag är skapad till någonting noblare, än att vissna bort... i tamburn!

Andra scenen.

DORANTE (*sedan*) MARIO.

DORANTE. Det är mig en gåta allt, som föregår här... jag lefver som i en dröm! Om jag ändå kunde få fatt i Lisette... hon lofvade att hjälpa mig ur min förlägenhet med fröken!... Men jag skulle vilja träffa henne... på tu man hand!

MARIO. Ptro, Bourguignon!... Jag har en liten gås oplockad med dig!

DORANTE. Hva' befaller herrn?...

MARIO. Hör du... du går och hviskar Lisette en mängd med grannlåter?

DORANTE. Hon är för älskvärd, att man skulle kunna låta bli att tala med henne om kärlek!

MARIO. Såå!... Och hur tar hon emot din dyrkan?

DORANTE. Hon... hon slår bort det... med skämt!

MARIO. Man fångar dig inte der... man släpper dig... är det säkert, det?

DORANTE. Jag vet inte, hvad det kan intressera någon; förutsatt att Lisette skulle se mig... med blida ögon, så...

MARIO. »Se dig med blida ögon!»!... Det vore roligt att veta, hvar du lärt dig dina uttryck... du talar ett mera vårdadt språk, än som vanligen utmärker din klass?

DORANTE. Ett vårdadt språk kan aldrig misskläda någon!

MARIO. Det är förmodligen med de der fina vändningarne, du vill fånga Lisette?... Du söker apa efter en man af verld.

DORANTE (*utan hetta*). Jag kan försäkra, att jag inte är någon... apa!

MARIO. Besitta!... Det ligger en del retlighet... i din ton! Lugna dig, min vän!... Du nämnde att... förutsatt, det Lisette skulle se dig med blida ögon... nå, än se'n?

DORANTE. Jag förstår inte... af hvad skäl herrn... frågar om det?

MARIO. Såå!... Då kan jag säga dig det... derföre att trots det skämt, hvori jag här inlåtit mig med dig, skulle jag se med ganska oblida ögon, att hon älskade dig!... Och derföre att jag helt enkelt förbjuder dig, att fjeska omkring henne; inte för att jag på det hela taget fruktar att hon ska' bli kär i dig... dertill har hon för mycket smak;... Men det misshagar mig, att ha' en Bourguignon till rival!

DORANTE. Jojo men!... Bourguignon, så Bourguignon han är, säger detsamma om sin rival!

MARIO. Du missbrukar mitt tålmod...

DORANTE. Herrn får ursäkta... (*Ombytt ton.*)
Men älskar ni henne verkligen så högt?

MARIO. Tillräckligt för att knyta en allvarlig förbindelse... så snart jag bara hunnit vidta' några nödvändiga mått och steg... du förstår mig?

DORANTE. Jag fruktar det!... Och under detta vilkor... är ni utan tvifvel älskad?

MARIO. Ja, hva' säger du sjelf?... Tycker du inte jag förtjenar att vara det?

DORANTE. Det är kanske väl häftigt, att begära lofsånger af en rival!

MARIO. Du kan ha' rätt i det... och jag förläter dig derföre. Det gör mig emellertid fan så ondt, att inte kunna trösta dig med... att jag är älskad... men ska' jag hålla mig till sanningen... så...

DORANTE. Hva' för slag?... Lisette känner då inte era afsigter?

MARIO. Jo bevars... fast hon låtsas vara känslolös... men jag tänker, hon tar sitt förnuft till fånga. Derföre... drag dig du tillbaka... det är det klokaste du kangöra!... Din uniform lär just inte tala till din förmån... och du kan väl inse, att det är fäfängt att strida mot mig!

Tredje scenen.

SILVIA. DORANTE. MARIO.

MARIO. Ah, der är du, Lisette!

SILVIA. Hur är det fatt? ... Ni är ... upprörd, herr Mario ...

MARIO. Åh, det är ingenting ... jag höll på att ge min vän Bourguignon ... ett litet råd!

SILVIA. Han ser så nedslagen ut; herrn måtte visst ha grälat på honom?

DORANTE. Herrn underrättar mig att han älskar dig, Lisette!

SILVIA. Det är ... inte mitt fel!

DORANTE. Och han förbjuder mig ... att älska dig.

SILVIA. Det vill säga, han förbjuder mig ... att vara älskvärd!

MARIO. Tyvärr kan jag inte hindra honom från att älska dig, vackra Lisette ... men jag tål inte, att han säger dig det.

SILVIA. Han säger det inte heller mera, han bara upprepar det.

MARIO. Men ... han ska' åtminstone inte upprepa det i min närvaro. Marsch med dig, Bourguignon!

DORANTE. Jag väntar ... tills hon befäller mig ... att ...

MARIO. Hva' för slag!

SILVIA. Han menar tro på, det är ingen brådska ...

DORANTE. Säg, Lisette ... älskar ni den herrn?

SILVIA (*med koketteri för Dorante*). Det är en samvetsfråga!

DORANTE. Nej ... svara mig uppriktigt!

MARIO. Det är, på min ära, en kostlig figur jag gör här! ... Ska' han, eller jag ge vika? ... Hvem är du, om jag får lof att fråga? ...

DORANTE (*bittert*). Bourguignon, rätt och slätt!

MARIO. Ja ... packa dig då din väg!

DORANTE (*afsides*). Ah!

SILVIA (*berjande till Dorante*). Han är så häftig ... gör honom till viljes!

DORANTE (*sakta till Silvia*). Du önskar kanske ingenting högre?

MARIO. Nåå, hur går det?

DORANTE (*sakta*). Du sa' mig ingenting om honom, Lisette!

Fjerde scenen.

ORGON. MARIO. SILVIA.

SILVIA. Medgif, att jag vore bra otacksam... om jag inte älskade honom!

MARIO (*skrattande*). Ah, ah, ah!...

ORGON. Hva' skrattar du åt?...

MARIO (*skrattande*). Åt Dorante's förtviflan... därför att han var tvungen, att lemna Lisette!

ORGON (*leende; med finess*). Jojo!... Det skadar inte, att han fastnat i sin egen snara... men å andra sidan kan man inte gerna tänka sig något mera smickrande för honom, än ditt beteende hittills, min dotter... så ni tyckas vara qvitt!

SILVIA (*drar på orden*). Åhja... men jag ville bara...

ORGON. Aj, aj! Har du ännu ett »men»... du må väl aldrig hoppas, att han ska' bjuda dig sin hand... under din nuvarande uppenbarelse?

SILVIA (*slår armarne om hans hals*). Ack jo, min gode far... jag hoppas verkligen...

MARIO. Nu ska' man tro, att det är min gode far nu!

ORGON. Nåå, hva' är meningen? Du lär få mig till hvad du vill... kan jag tänka!

SILVIA. Hur skall jag kunna tacka dig, min far!... Jag tror, att vi af ödet äro utsedda för hvarandra... Dorante och jag!... Och han måste bli min! Om du visste, hur mycket jag ska' hålla honom räkning för allt hvad han gjort för mig i dag... hur noga jag i mitt hjerta skall bevåra minnet af den hängifvenhet, han visat mig;... Du kan inte tro hvad allt detta ska' bidra till vår lycka!... Han skall inte kunna tänka på vår första bekantskap, utan att älska mig... och jag lika

litet erinra mig den, utan att dyrka honom! Det är mitt lifs lycka, du grundat med att du samtyckt till min plan... vet du, vår intrig är nästan rörande!... Är det inte den mest sällsamma lek af slumpen... för att inte säga försynen, att...

MARIO. Ah, ah, ah!... Du blir ju riktigt värtalig, kära Silvia!

ORGON. Ja, jag måste tillstå, att din seger blir lysande, om du lyckas fullfölja den... efter uträkning.

SILVIA. Dorante är redan slagen, min far... jag väntar min fånge!

MARIO. Hans bojar bli mera förgyllda, än han tror! Men jag tycker hva' han ska' vara illa deran, stackars karl!... Det är riktigt synd om honom!

SILVIA. Den strid, det nu kostar honom att bestämma sig, gör honom ännu mera dyrbar för mig!... Han fruktar att han ska' göra sin far en sorg derigenom att han gifter sig med mig... och han tror sig på väg att ingå... en mesalliance!... Det tål minsann att tänka på sådant!... Ack, jag skulle vara förtjust... att segra!... Men jag vill vara vittne till den sista striden emellan... kärleken och förnuftet!

MARIO. Deri förnuftet skall komma till korta?

ORGON. Eller med andra ord, du vill att han skall känna hela vidden af den uppoffring, han tror sig göra!... (*Hotande under ett leende.*) Jag må säga... det är en omättlig fåfänga!

SILVIA (*smyger sig intill honom*). Den är en qviunas... min far!

Femte scenen.

ORGON. SILVIA. MARIO. LISETTE.

ORGON. St! Lisette!... Jag undrar hvad hon har att förkunna?...

LISETTE. Herr Orgon, ni lemnade Dorante i mitt våld... på nåd och onåd!... Jag sa' herrn, hur det skulle gå... och det är rent förbi med honom!...

Han är så rysligt kär, så... han vet sig ingen lefvande råd! Hvad skall jag göra med honom nu?... Jag tänkte fråga... om fröken verkligen skulle vilja afstå honom åt mig?

ORGON. Ja, hva' säger du sjelf, min flicka?... Gör du några påståenden?

SILVIA (*småskrattande*). Nej... jag skänker dig honom Lisette, till arf och ego.

LISETTE. Åh herre Gud!... Och jag får gifta mig med honom? Herrn har heller ingenting emot det?

ORGON. Nej... när det gäller hans lycka, så...

MARIO. Jag ger också mitt samtycke!

LISETTE. Tackar aldrig ödmjukast, goda herrskapet!

ORGON. Det var så rätt... jag har ett litet förbehåll... du kunde... för att fritä oss för alla efterräkningar... så der smått upplysa honom om hvem du är...

LISETTE. Men... om jag rör på den strängen... anar säkert...

ORGON. Nå... jag tror inte han hör till det folket, som hyser några... fördomar!

LISETTE. Det är han!... Kanske herrskapet... ville vara så goda och lemna oss emellan fyra ögon!... Nu ska' man göra sitt mästerstycke!

ORGON. Ja... bär dig riktigt fint åt bara!... Kom' mina vänner.

MARIO. Lycka till, Lisette! (*De aflägsna sig, småskrattande.*)

Sjette scenen.

LISETTE. PASQUIN.

PASQUIN. Ah, min drottning!... Nu släpper jag er inte!... Ni vet inte, ni, hvad jag lidit!... Jag trodde, att det var med flit... ni kilade undan!

LISETTE. Uppriktigt sagdt, så var det inte utan, att

PASQUIN. Ah, sköna fröken!... Det ska' väl vara någon skam i mig också!

PASQUIN. Hva', min själs elixir!... Ni har då beslutat, att ta'... mitt lif!

LISETTE. Ack, hur kan ni tro?... Jag, som ville göra er så långlifvad som möjligt!

PASQUIN. Perla!... Hva' jag känner mig styrkt... hos dig!

LISETTE. Jag tycker, ni borde inte kunna tvifla på min ömhet!

PASQUIN. Jag önskade, jag kunde kyssa hvartenda af dina ord... och plocka dem med mina rosenläppar från din... sockernos!

LISETTE. Ni har velat påskynda vårt giftermål... jag hade ännu inte fått tillstånd af min far att svara er;... Men nu... han var just nyss här... och han låter helsa er, att ni kan begära min hand... när ni vill!

PASQUIN. Englabit!... Men innan jag vänder mig till honom, så låt mig låna er lilla hand på ett ögonblick!

LISETTE (*smäktande*). Låna hur mycket som helst... med vilkor, att ni behåller den... för alltid!

PASQUIN. Lilla tass, der!... Håhåjaja!... Det är inte för den ära, du gör mig, jag är så ängslig... utan det är den, jag lemnar i utbyte, som är litet krasslig!...

LISETTE (*blygsamt*). Dorante... ni betalar den högre, än den är värd!

PASQUIN. Gu'nås!... Ni känner inte krutet... så bra som jag!

LISETTE. Och jag... som anser er kärlek... som en skänk från himlen!

PASQUIN. Ja, så'na presenter ruinerar himlen sig inte på!... Det är ren... husmanskost!

LISETTE. Ack... i mina ögon är du... manna!

PASQUIN. Inte af primma sort... åtminstone!

LISETTE. Om ni visste... hur er blygsamhet gör mig förlägen!

PASQUIN. Ah, sköna fröken!... Det ska' väl vara någon skam i mig också!

LISETTE. Så måste jag då säga er, min herre ... att det är ni, som hedrar mig ... genom er ömhet!

PASQUIN (*hostar*). Hm! ... Hm! (*Stammande*.) Jag vet inte hur jag ska' ...

LISETTE. Ännu en gång, min herre ... jag känner mig bäst själf! ...

PASQUIN. Så är det med mig också! ... Och jag kan bedyra ... det är en af mina tarfligaste bekantskaper!

LISETTE (*afsides*). Så mycken anspråkslöshet ... (*Högt*.) Men ... jag förstår inte hvarför ... ni talar så der underligt!

PASQUIN. Ja, deri ligger det!

LISETTE. Ni gör mig ... verkligen orolig; skulle ni kanske ... inte vara?

PASQUIN (*för sig själf*). Mjuka, tjenare!

LISETTE. Tala ... säg ... jag vill veta allt?

PASQUIN (*afsides*). Det blir bäst att förbereda henne en smula! (*Högt*.) Min fröken, är er kärlek ... riktigt ... riktig? Hm! ... Jag menar, om den skulle tåla vid en törn? ... Ty, det är så ... att ... att ... jag vet inte om ...

LISETTE. För Guds skull ... inga omsvep, min herre ... hvem är ni?

PASQUIN. Jag är ... fröken har inte händelsevis sett ... falska slantar! ... En oäkta louisdor? ... Hm, jag är något ditåt, jag!

LISETTE (*ifrigt och oroligt*). Men ... för Guds skull, min herre ... hva' heter ni?

PASQUIN. Hva' jag he ... (*Afsides*.) Ska' jag tala om, att jag heter ... Pasquin? ... Nej, det rimmar för mycket på ... dräng!

LISETTE. Nåå ...

PASQUIN (*villrådig*). Hm! ... Fröken svärmar naturligtvis för militärer? ... Jojo, uniformen har det med sig! ... Jag är ... att jag så må säga en sorts ... tamburmajor!

LISETTE. En tamburmajor?

PASQUIN. Ja, eller... det är hur man tar' et... en major... för tamburn!

LISETTE. Ni är... inte Dorante?

PASQUIN. Nej, det är min general, det!

LISETTE (*med ett anskri*). Ah!... Det är hans dräng!

PASQUIN (*afsides*). Slapp jag rimmet?... Jo, fan också!

LISETTE. Och jag tror... det är nära en timma, som jag förödmjukat mig för den der... (*Söker efter ordet*)... ourangutangen!

PASQUIN. Herre Gud!... Om fröken föredrar kärleken framför äran, så är jag lika bra... som min herre!

LISETTE (*brister ut i skratt*). Ah, ah, ah!... Nej, jag kan inte annat... än skratta! Hans nåd... och hennes nåd!... (*Skrattande*) Nå, får gå då... vår nåd förlåter er!

PASQUIN. Hva' hör jag, hulda dam?... Åh, var lugn... min kärlek skall ersätta dig allt!

LISETTE. Din hand, Pasquin!... Herrns tamburmajor... och frökens frisös, det är lika mot lika!...

PASQUIN. Hva' befalls?... Ni skulle vara? »Fröken»... sa' ni?

LISETTE. Ja... det är min general! Jag har den äran!

PASQUIN (*snopen*). Åh!... Trollpacka! Tyckte jag inte, att hon luktade pomåda om fingarne!

LISETTE (*alltjemnt skrattande*). Det är hårdt... men rättvist!

PASQUIN. Och så låter hon mig stå och krusa hela timmarne, den markattan!

LISETTE. Nåå... är du lika kär ännu?

PASQUIN. Ja... visst tusan!... Du har väl inte bytt om ansigte, fast du bytt om namn... och du vet väl, att vi svurit hvarandra trohet... trots alla plumpar i protokollet?

LISETTE. Ja, vi äro durade på konfekten, bägge

två!... Derföre är det bäst att låtsa som det regnar!
Men... din herre anar visst ännu inte, hur det hänger
ihop... det är inte värdt du säger någonting, utan vi
låta saken ha sin gång!... Här är han... (*Till Pas-*
quin.) Vi återse hvarandra, min herre!

PASQUIN (*med ömhet*). Ack ja, min gris!... (*Skrat-*
tande.) Ah, ah, ah!

Sjunde scenen.

DORANTE. PASQUIN.

DORANTE. Nåå, hur fann sig fröken?... Har du
talt om... hvem du är?

PASQUIN. Herrn är så säker!... Stackars liten!...
Hon har ett hjerta... som en lammunge!... När jag
sa' henne, att jag hette Pasquin och att rocken var
min husbondes, svarade hon: »än sen Pasquin! Tror
du, att jag dömer hund efter härena», sa' hon... »jag
frågar inte efter hvem, som rår om rocken, utan hvem
som bär rocken...

DORANTE (*hotande*). Är du framme nu igen?

PASQUIN (*utan att låta skrämma sig*). Jaha... då
höll jag mig framme, jag, och friade!

DORANTE (*ironiskt*). Såå!... Och hon samtycker
att gifta sig med dig!

PASQUIN. Nu ska' man tro, att afundsjukan kryper
fram!

DORANTE. Lymmel!... Du har inte sagt henne
hvem du är!

PASQUIN. Vill herrn hålla... att hon gifter sig
med mig på fläcken!...

DORANTE. Nej, det är för starkt!... Jag ser,
jag måste underrätta Herr Orgon om hvad, som är på
örde...

PASQUIN. Hvem?... Svärfar, han är det besked-
ligaste stycke kropp, man kan tänka sig! Den ha' vi
på våra fem fingrar!

DORANTE (*häftig*). Gå!... Jag börjar tro, jag

råkat in på ett dårhus! Gå din väg, hör du! Har du sett till Lisette?

PASQUIN. Lisette? Nej... Det kan väl hända, att hon strukit förbi, men hva' fäster sig en städad karl... vid kammarpigan!

DORANTE. Drag för fan i våld... eller...

PASQUIN. Ni är något... rask utaf er, men det hänger i se'n gammalt!... Adjö så länge, min gosse!... När jag blir gift... skola vi vara tillsammans?... Nå, der har ni er subrett! Goddag, vackra barn!... Bourguignon... der är Lisette!... Lisette... der har du Bourguignon!

Åttonde scenen.

DORANTE. SILVIA.

DORANTE (*afsides*). Hur fängslande är inte hela hennes väsen! (*Med kraft.*) Hva' jag afskyr denne Mario!...

SILVIA. Hvar har ni hållit till min herre?... Jag har gått och sökt er allt se'n jag skiljdes från Mario... för att tala om hvad jag uträttat!

DORANTE. Hva' är det om?

SILVIA (*afsides*). Så han är... kall! (*Högt.*) Jag har förgäfves sökt varna herr Orgon för er betjent; jag tänkte åtminstone kunna öfvertala honom att dröja med något gifternål så länge... omöjligt!... Ni ska' veta, man talar redan om att skicka efter notarien, så det är hög tid ni ger er tillkänna!

DORANTE. Det är också min afsigt!... Jag far min väg... incognito, men jag skall skriva några rader till Herr Orgon och säga honom förhållandet!

SILVIA (*afsides*). Han vill resa!... Det var inte meningen!

DORANTE. Gillar ni inte min plan? Det blir ändå i min ställning... den enda utvägen, såvida jag inte skulle vända mig till herr Orgon personligen... och det kan jag inte! Det finnes dessutom andra skäl,

som mana mig härifrån; jag har ingenting mera att göra här!

SILVIA. Jag känner inte era skäl... då är det inte godt hvarken att gilla, eller bestrida dem; och fråga, det kan jag inte gerna göra!

DORANTE. Jag tycker, du borde ha' lätt att gissa dem, Lisette!

SILVIA. Jag har inte nog sjelfförtroende... för att kunna gissa!

DORANTE. Och för litet mod att tala; du skulle inte ha' någonting uppmuntrande att säga mig!... Farväl, Lisette!

SILVIA. Allvarsamt?... Reser ni verkligen?

DORANTE. Du är ängslig, att jag ska' ändra mig?

SILVIA. Ni vill, att jag ska' motsäga er?

DORANTE. Jag förstår... farväl! (*Han går.*)

SILVIA (*afsides*). Går han, är han heller icke värd min ömhet! (*Ser honom aflägsna sig.*) Och jag ska' glömma... Han stannar... han tvekar!... Han ser, om jag ska' vända mig om... jag ämnar inte kalla honom tillbaka... Ah!... Han går!... Det har jag att tacka Mario för! Och om jag inte kan glömma honom! Jag ska' gå min väg... så kanske han ropar mig tillbaks!... Han måste ändå vara den, som gör någonting för ett närmande!

DORANTE (*hejdar henne*). Nej, stanna kvar...! Det var ännu någonting, jag ville säga dig!

SILVIA. Mig...?

DORANTE. Jag tror icke... jag kan resa... innan jag bevisat dig, att det är det klokaste, jag kan göra!

SILVIA. Ah... hvad är ni skyldig, min herre... att rättfärdiga er inför mig!... Det är någonting, som knappt lönar mödan... jag är ju en underordnad person... ni bara påminner mig om det!

DORANTE. Jag, Lisette?... Är det du, som ska' bekлага dig öfver mig... då du kan låta mig resa... utan ett ord!

SILVIA. Jag... kunde svara er... om jag ville!

DORANTE. Ack, ja... gör det då... jag önskar ingenting högre, än att jag misstagit mig! Men hva' tänker jag på?... Mario älskar er!

SILVIA. Det är sannt!

DORANTE. Och du är svag för hans kärlek... märkte jag det icke... af din ifver nyss, att jag skulle gå min väg?... du kan således inte älska mig.

SILVIA. Hvem har sagt... att jag är svag för hans kärlek?... Och hur vet ni, att jag icke kan älska er?... Ni dömer... fort!

DORANTE. Nåväl, Lisette... vid allt hvad heligt är... säg mig!.. jag besvär er... tala!

SILVIA. Tala vid en man... som reser!

DORANTE. Nej... jag reser icke!

SILVIA. Hva' bryr ni er om... mig!

DORANTE. Lisette!.. Kan du tvifla på... att jag tillber dig!

SILVIA. Ni säger det så ofta... att jag ville tro er!.. men hva' gör ni för att öfvertyga mig?... så vet då!.. Ni älskar mig... men hva' är denna kärlek... för er!... hur lätt har ni inte att glömma! Afståndet emellan oss... det spe, för hvilket ni utsätter er, de förströelser, som stå en man i er ställning till buds... allt detta är mer än nog, för att utplåna en böjelse, som ni obarmhertigt vill få mig att dela! Ni skrattar kanske åt er dårskap, då ni vänder mig ryggen... och ni gör rätt; men jag, min herre... om jag skulle minnas er, (*med en suck*) som jag fruktar?... hvar skall jag väl söka ett läkemedel mot det gift, jag inandats... hvem skulle fylla er plats... i mitt hjerta? Ni vet inte ni att, om jag älskade er, hela världen för öfrigt skulle vara mig likgiltig!.. Döm derefter mitt tillstånd, om jag nödgades stanna här... af nåd... så ringa jag än är... skulle jag icke ha' hjerta, att yppa mina känslor för er... af fruktan att kanske störa er... och ni har sett, att jag kan beherrska mig!

DORANTE (*med utbrott*). Lisette!... Hvad är rang, förmögenhet och börd... mot en själ... som din!...

jag dyrkar... jag afgudar dig!.. Får jag bjuda dig
... mitt hjerta och min hand!

SILVIA. Vet ni, min herre... man ska' vara mycket
ädelmodig för att afsäga sig sådana tillbud!... Tror
ni, man kan hålla i med det... i längden!

DORANTE. Du älskar mig?..

SILVIA. Nej, nej... men akta er att säga om det
en gång till!...

DORANTE (*berusad*). Jag är inte rädd för dina
hotelser!

SILVIA. Har ni glömt... Mario?

DORANTE. Ja, Lisette... nu fruktar jag icke mera
för Mario... du älskar honom icke... ditt hjerta är
för rent, att kunna bedra mig... det är mig, du skänkt
din ömhet... du skall aldrig kunna beta' mig min
visshet derom!

SILVIA. Ja... jag tänker inte bjuda till heller!...
håll till godo, så få vi se se'n hvad vi kunna göra!

DORANTE. Nej... säg, att du samtycker... genast
... att bli min!

SILVIA. Ni skulle vilja... ta' mig till hustru...
ni, i er ställning... trots en fars vrede... oakadt er
rikedom!

DORANTE. Min far ska' gilla mitt val, så snart
han får se dig! min förmögenhet räcker till för oss
bägge... och själen uppväger bördens!... nej, säg in-
genting... jag kommer aldrig att ändra mig...

SILVIA. Han ändrar sig aldrig!... Vet ni hva'
Dorante... ni hänför mig!

DORANTE. Gif då fritt lopp åt dina känslor...
(*Med öppna armar.*) Lisette!

SILVIA (*kastar sig i hans famn*).

Nionde scenen.

ORGON. SILVIA. DORANTE. LISETTE. PASQUIN.
MARIO.

SILVIA. Min far!... du har önskat, jag skulle

gifta mig med Dorante... och det är min sällhet...
att få lyda dig!...

DORANTE. Hva' är det jag hör?... är ni, min
herre... hennes far?

SILVIA. Ja, Dorante... vi hade bägge fallit på
samma önskan, att lära känna hvarandra... nu förstår
du allt! Du älskar mig... jag kan icke tvifla derpå
... och du... du måste fatta hvad jag känner...
min ömhet skall icke räckta till att uppväga hvad du
gjort för mig!

ORGON. Känner du den här stilen, min son?...
Der har du lösningen på gåtan... hur Mario och jag
rådde om din hemlighet... redan innan, du var kommen!

DORANTE. Jag saknar ord för att uttrycka min
lycka! (*Till Silvia.*) Men hvad som gläder mig allra
mest... det är de bevis, jag fått ge dig på min ömhet!

MARIO. Skall Dorante förlåta mig den förtret,
jag gjort Bourguignon?

DORANTE. Han förlåter icke... han tackar er!

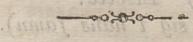
PASQUIN (*till Lisette*). Lugna dig du, Lisette!...
Du gick upp som en sol och föll ned som... ja, det
är detsamma... men du kan trösta dig med att...
Pasquin har du alltid kvar!

LISETTE. Jo, det var en vacker tröst!... det är
du, som fått... ersättning!

SILVIA och DORANTE (*omgifva Orgon*).

SILVIA. Hur ska' jag kunna tacka dig, min far!

ORGON. Tacka icke mig, mina barn... det är
Kärlekens försyn!

Nionde scenen.

ORGON. SILVIA. DORANTE. LISETTE. PASQUIN.

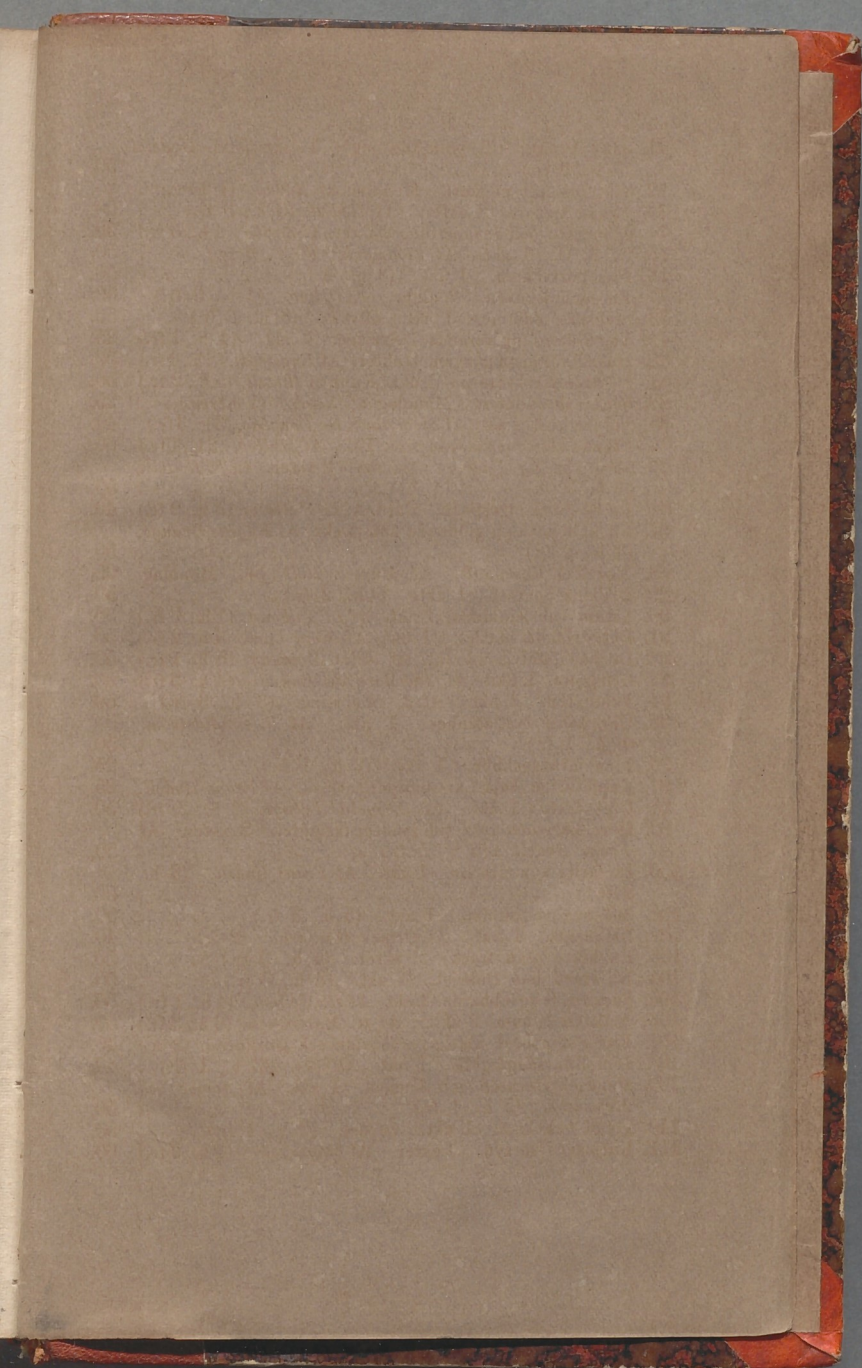
MARIO.

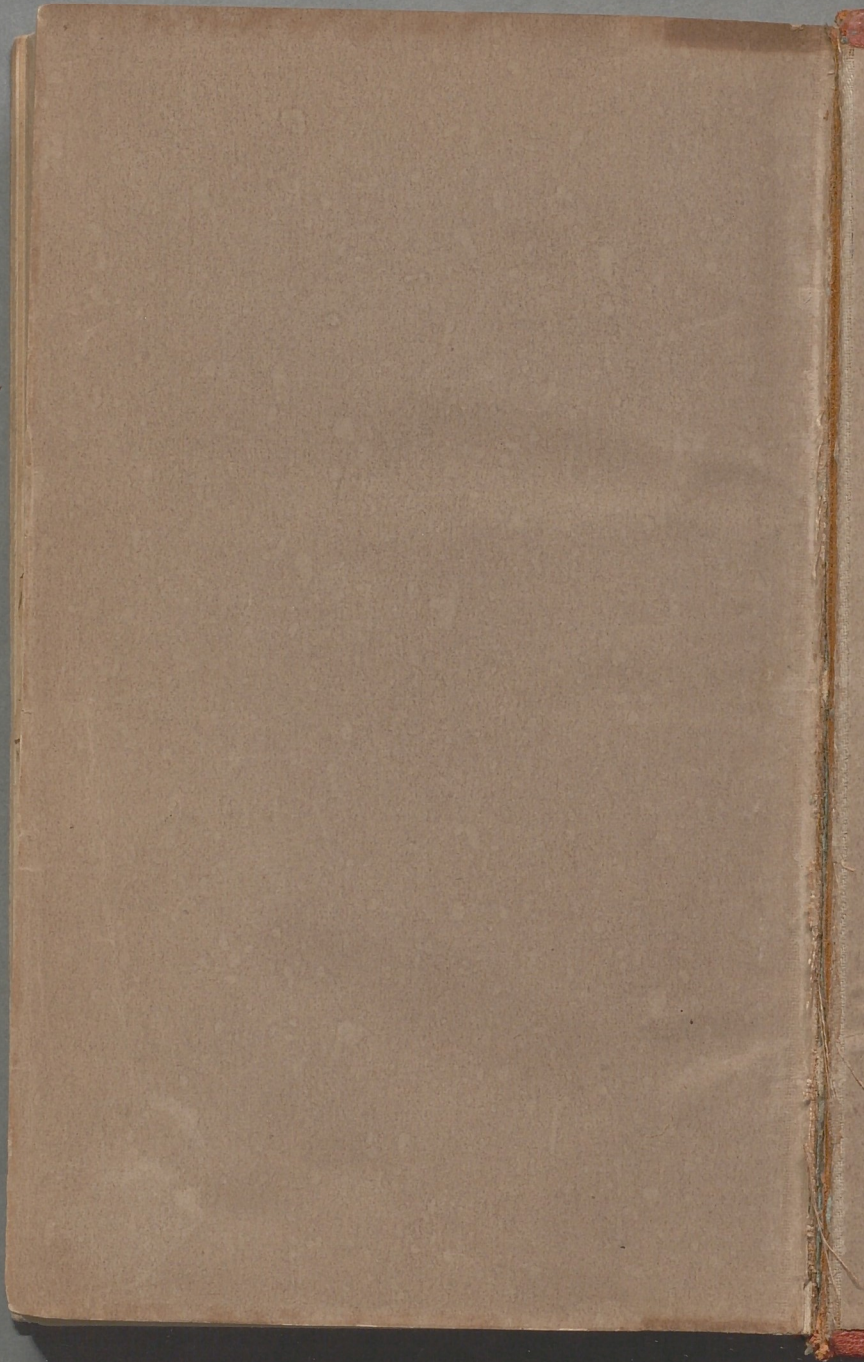
SILVIA. Min far!... du har önskat, jag skulle

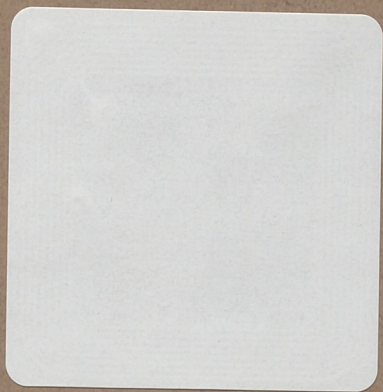
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.

23.	Kejsarinnans nattmössor. 1 akt. (4 h., 1 fr.) . . .	25.
24.	Supplikanten. Monolog. Bearbetn. af <i>Uller</i> . (En herre.)	25.
25.	Af caprice. 1 akt. Öfvers. Af <i>Th. Schwartz</i> . (1 h., 2 fr.)	40.
26.	En herre med otur. 1 akt. Öfvers. (4 h., 1 fr.) . .	50.
27.	Hemkomsten. 4 akter. Af <i>Uller</i> . (9 h., 4 fr.) . . .	75.
28.	Gud vare lof, bordet är dukadt! 1 akt. (3 h., 3 fr.)	40.
29.	Tre friare och en älskare. 1 akt. (3 h., 1 fr.) . . .	50.
30.	Hans tredje hustru. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (3 h., 1 fr.)	50.
31.	Lilla Julia. 1 akt. Af <i>Hodell</i> . (2 h., 4 fr.) . . .	40.
32.	Adam och Eva. 3 tablåer. Af <i>Hodell</i> . (4 h., 2 fr.)	50.
33.	List och flegma. 1 akt. Öfvers. af <i>Appelbom</i> . (2 h., 2 fr.)	50.
34.	Min gamla hatt. Monolog af <i>Hodell</i> . (En herre.) . .	25.
35.	Min hustrus affärer. 1 akt. Af <i>Hodell</i> . (3 h., 2 fr.)	50.
36.	Arfvinge till en million. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (4 h., 1 fr.)	50.
37.	Han bedrar sin hustru. (Han vaktar sin måg.) 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (4 h., 2 fr.)	50.
38.	Hon är från Grenna. 1 akt. Af <i>N. & B. Spanier</i> . (4 h., 2 fr.)	50.
39.	»Jag bjuder min major.» 1 akt. Öfvers. (4 h., 1 fr.)	50.
40.	En liten satunge. 1 akt. Af <i>Deligny</i> . (2 h., 3 fr.) . .	50.
41.	X. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (4 h., 2 fr.)	50.
42.	Punkt för punkt. 1 akt. Af <i>Murger</i> . (2 h., 2 fr.) . .	50.
43.	En angenäm öfverraskning. 1 akt. (4 h., 3 fr.) . . .	50.
44.	En friare i lifsfara. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (2 h., 3 fr.)	25.
45.	En fiffig betjent. Äfven spelad under titel: Också en magnetisk seance. 1 akt. Af <i>Hodell</i> . (4 h., 2 fr.) . .	50.
46.	En halftimmes uppehåll. 1 akt. Öfvers. (2 h., 1 fr.)	25.
47.	Så straffas en äkta man. 1 akt. Af <i>Néto</i> . (2 h., 3 fr.)	25.
48.	En hemlighet. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (5 h., 1 fr.) . .	50.
49.	Rum att hyra. 1 akt. Öfvers. (3 h., 4 fr.)	50.
50.	I tjänst åstundas. 1 akt. Öfvers. (3 herrar.)	50.
51.	Han hyr rum af sin betjent. 1 akt. Af <i>Uller</i> . (3 h., 2 fr.)	50.
52.	Konjander. Stadsresan. 2 monol. af <i>Engström</i> . (1 h.)	25.
53.	En stockholmsmamsell. Monolog af <i>Hodell</i> . (1 herre.)	25.
54.	Ett tioöre. 1 akt. (2 h., 2 fr.)	25.
55.	Kärlek med ånga. 1 akt. Öfvers. (3 h., 2 fr.)	50.
56.	Min blifvande mans porträtt. Toffeltaktiken. Den unga modren. Tre monologer af <i>Uller</i> . (1 fr.)	40.
57.	En dag under smekmånaden. 1 akt. Öfvers. (1 h., 2 fr.)	25.
58.	Lika mot lika. 1 akt. Af <i>Siraudin</i> . (1 h., 2 fr.) . . .	40.
59.	Mannen från södern. 1 akt. Öfvers. (5 h. 2 fr.) . . .	40.
60.	Jannie Bulling. Monolog af <i>Gust. Engström</i> . (1 herre.)	25.
61.	Hvar skall jag tillbringa mina aftnar? 1 akt. (1 h., 2 fr.)	40.
62.	Kamrer Tuting. 1 akt. Monolog. Sv. orig. (1 herre.)	25.
63.	Skuggornas hem. Af <i>R. Gustafsson</i> . (Nyårströleri.) . .	50.
64.	En fru som tar in opium. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (3 h., 2 fr.)	50.
65.	Det var Gertrud! 1 akt. Af <i>Verconsin</i> . (1 h., 3 fr.)	40.
66.	Sockenskomakaren. Monolog af <i>Gust. Engström</i> . (1 h.)	25.
67.	En kopp thé. 1 akt. Öfversättning. (4 h., 1 fr.) . . .	50.
68.	Mamsell Sundblad vill gifta sig. 1 akt. (3 h., 3 fr.)	50.
69.	Efter en promenad i vagn. 1 akt. Af <i>Flodmark</i> . (4 h., 2 fr.)	50.
70.	En gammal flicka. Monolog af <i>Néto</i>	25.

71. »Jag känner till politiken jag!» 1 akt. Af *Hodell*. (7 h., 3 fr.) . . . . . 50.
72. En försigtig ungarl. Monolog af *Néto*. (1 herre.) . . . . . 25.
73. Mjuka tjänare! 2 akter. Af *Hodell*. (9 h., 3 fr.) . . . . . 50.
74. Jeannette och Jeannetton. 2 akter. Af *Scribe*. (4 h., 3 fr.) . . . . . 50.
75. A. B. C. 1 akt. Af *Flodmark*. (4 h., 2 fr.) . . . . . 50.
76. Hos portvakten. 1 akt. (3 h., 4 fr.) . . . . . 50.
77. En menniskovän. 2 akter. Af *Uller*. (4 h., 3 fr.) . . . . . 50.
78. Stackars mammor! 1 akt. Öfvers. (3 h., 6 fr.) . . . . . 50.
79. Vägvisaren för resande i Sverige. 1 akt. (4 h., 1 fr.) . . . . . 25.
80. Husvill för sista gången. 3 akter. Af *Engström*. (8 h., 4 fr.) . . . . . 50.
81. De båda direktörerna. 1 akt. Kupl. af *Hodell*. (5 h., 2 fr.) . . . . . 50.
82. Sockenskräddaren. Monolog af *Néto*. (1 herre.) . . . . . 25.
83. Val och qual. 1 akt. Af *Siraudin & De Langeac*. (3 h., 3 fr.) . . . . . 40.
84. I första klassens väntningssal. 1 akt. Af *Müller*. (2 h., 1 fr.) . . . . . 50.
85. »Det har jag gjort en visa om!» 2 akter. Af *F. Hodell*. (3 h., 3 fr.) . . . . . 50.
86. En blygsam engelsman. 1 akt. Af *C. Mathews*. (3 h., 2 fr.) . . . . . 40.
87. En äkta man på glödande kol. 1 akt. Af *Eugène Grangé*. (3 h., 2 fr.) . . . . . 50.
88. Angelika Rosendoff. Af *Mårten Holk j:r*. Monolog. . . . . 25.
89. Drilléns operett. 1 akt. (5 h., 2 fr.) . . . . . 50.
90. Lamm och lejoninna. 1 akt. Af *L. Thiboust*. (1 h., 1 fr.) . . . . . 50.
91. Det drömda idealet. 1 akt. Af *Emil Carl*. (4 h., 2 fr.) . . . . . 50.
92. De båda döfva. 1 akt. Af *Jules Moineau*. (5 h., 1 fr.) . . . . . 50.
93. Griugoire. 1 akt. Af *Théodore de Banville*. (4 h., 2 fr.) . . . . . 50.
94. Vampyren. 1 akt. Af *J. Flodmark*. (3 h., 3 fr.) . . . . . 50.
95. Obrottslig tystlåtenhet. 1 akt. Af *B. Schöldström*. (3 h., 1 fr.) . . . . . 50.
96. I en järnvägskupé. 1 akt. (2 h., 1 fr.) . . . . . 25.
97. Kupletter ur herr Larssons pariserfärd. Af *Frans Hodell*. . . . . 25.
98. Om våren. 1 akt. Af *Leopold Laluyé*. (2 h., 2 fr.) . . . . . 50.
99. Herr Larssons resa till landtbruksmötet. 2 akter. Af *Frans Hodell*. (5 h., 5 fr.) . . . . . 50.
100. En farlig kommission. 1 akt. Af *Frans Hodell*. (3 h., 2 fr.) . . . . . 50.
101. Mottagningstimmen. 1 akt. (5 h., 3 fr.) . . . . . 50.
102. Balskorna. 1 akt. Af *Octave Gastineau*. (2 fr.) . . . . . 40.
103. En herre utan frack. 2 akter. (4 h., 3 fr.) . . . . . 50.
104. En stund hos Diderot. 1 akt. (3 h., 3 fr.) . . . . . 50.
105. Susanna och Gubbarne. 1 akt. Af *H. Meilhac*. (4 h., 1 fr.) . . . . . 50.
106. Artistens album. 2 akter. Af *H. Martinsson*. (6 h., 3 fr.) . . . . . 50.
107. Fru Patapon. 1 akt. Af *Plouvier och Gastineau*. (2 h.) . . . . . 40.
108. Den lilla sångfogeln. 1 akt. Öfvers. (3 h., 1 fr.) . . . . . 40.
109. Handsekreteraren och kocken. 1 akt. Af *Scribe och Mélesville*. (5 h., 1 fr.) . . . . . 50.
110. Hund och katt. 1 akt. Öfvers. (2 h., 1 fr.) . . . . . 50.
111. Kärlekens försyn. 3 akter. Af *Marivauz*. (4 h., 2 fr.) . . . . . 60.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 466 743

www.books2ebooks.eu